Ο ΦΙΛΟΚΑΛΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ

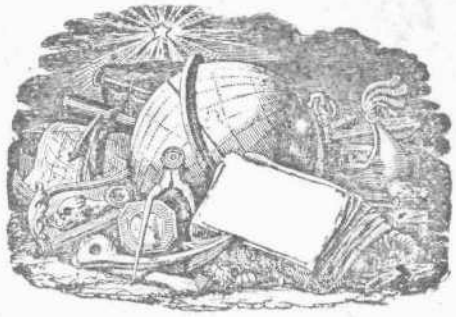

« *Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος* ».

ΕΤΟΣ Α.' ΣΜΥΡΝΗ, τῇ 26 Μαρτίου 1858. Ἀριθ. 6.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ.

Ὁ γνωστὸς τοῖς πᾶσιν μυθιστοριογράφος τῆς Γαλλίας Ἀλέξανδρος Δουμᾶς, ὁ τὰ νῦν οἰκῶν ἐν τῇ λαμπρᾷ ὑπ αὐτοῦ οἰκοδομηθείσῃ ἐπαύλιδι τοῦ Μόντε Χρίστου, ἐγεννήθη ἐν Βιλλέρσῃ Κοττερέτη, πολιχνίῳ τοῦ νομοῦ Αἴσσης, ἔν τινι ταπεινῷ οἰκίσκῳ, τὴν 24 Ἰουλίου 1803. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὁ στρατηγὸς Δουμᾶς ἦν υἱὸς τοῦ Μαρκεσίου Δασῆ δὲ λὰ Παιλλετερίου, γενικοῦ φροντιστοῦ τοῦ στρατοῦ, ἐπιτηρητοῦ τῶν προσπόλων τοῦ βασιλέως, συνταγματάρχου καὶ ποτὲ διοικητοῦ τοῦ Ἁγίου Δομίγκου· Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν ὁ πάππος οὗτος τοῦ Δουμᾶ ἀπέθανεν μόνον βήματά τινα μακρὰν τῆς ἐπαύλιδος Μόντε Χρίστου.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν Ἁγίῳ Δομίγκῳ οἰκήσεώς του, ὁ μαρκέσιος ἔσχε νόθον υἱὸν ἐκ τῆς Λουΐσης Λεσσέτης Δουμᾶ, ἥτις ἠκολούθησεν αὐτὸν εἰς Γαλλίαν, καὶ ἦν ἐνυμφεύθη μετὰ ταῦτα. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῆς Μαρκεσίας, μητρὸς τοῦ στρατηγοῦ Δουμᾶ, ἔγημε τὴν οἰκονόμον του κυρίαν Ῥοτροῦ. Ὁ δὲ υἱός του τοιοῦτον ἐλυπήθη, ὥστε κατετάχθη ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης ὑπο τὸ ὄνομα τῆς μητρός του, τουτέστιν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, διότι ὁ πατὴρ αὐτοῦ τῷ ἀπηγόρευσε νὰ φέρῃ τὸ ὄνομά του εἰς τοὺς κατωτέρους στρατιωτικοὺς βαθμοὺς· ὅθεν, εἰ καὶ κακῶς ποιῶν ἀνώρυξεν ἐσχάτως ὁ μυθιστοριογράφος ἡμῶν τὸν τοῦ μαρκεσίου τίτλον ἐπὶ δικαστηρίου, τοὐλάχιστον ἔπραξε τοῦτο ἐντὸς τῶν δικαίων του.

Ἐξ ἁπλοῦ λοιπὸν στρατιώτου, καὶ ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης, ὁ πατὴρ τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ προβιβάσθη εἰς τὸν βαθμὸν ἀρχιστρατήγου, καὶ ἐτέθη ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ τῶν Ἄλπεων καὶ τῶν Πυρηναίων.

Ὁ στρατηγὸς Δουμᾶς ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν ἀκλονήτων ἀνθρώπων, οἵτινες πιστεύουσιν ὅτι ἡ ψυχὴ ἐστὶν ἡ συνείδησις, καὶ οἵτινες ποιοῦσιν ἀκριβῶς ὅτι ὑπαγορεύει αὐτοῖς, καὶ ἀποθνήσκουσι πένητες. Ἐδιχοστάτησε πρὸς τὸν Βοναπάρτην ἐν Αἰγύπτῳ μὴ θέλων νὰ παραδεχθῇ τὸ περὶ ἀποικιῶν σχέδιόν του· μάλιστα δὲ ἐγένετο καὶ πρόκλησις εἰς μονομαχίαν, ἥτις ὅμως οὐδὲν ἔσχεν ἀποτέλεσμα. Θέλων νὰ ἐμμένῃ εἰς τὰς δημοκρατικὰς παραδόσεις του ἀπέθανεν ἐστερημένος τῆς εὐνοίας καὶ προστασίας τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος· καὶ ὅμως οὗτος προσήνεγκεν αὐτῷ τὸν τοῦ Βαρῶνος τίτλον, ἀλλ' ὁ Δουμᾶς ἀπέρριψεν αὐτόν. Ἐὰν εἶχε μικράν τινα θέλησιν τοῦ νὰ ἀνακτήσῃ τὸν τοῦ μαρκεσίου τίτλον του, ἠδύνατο νὰ ἀνακτήσῃ αὐτὸν καὶ ὅμως δὲν κατεδέχθη νὰ κάμῃ τοῦτο, προτιμῶν νὰ διατηρήσῃ τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον ἐδόξασε διὰ τῆς ἀνδρίας καὶ ἱκανότητός του· καὶ κατὰ τοῦτο ἐστὶν ἀξιέπαινος. Ἀπέθανε δὲ ἐν ἔτει 1806. ἐν ταῖς φυλακαῖς τῆς Νεαπόλεως δηλητηριασθείς, ἐπὶ τῆς βασιλείας Φερδινάνδου καὶ Καρολίνης.

Ἡ κυβέρνησις ἐχρεώστει αὐτῷ εἴκοσι καὶ ὀκτὼ χιλιάδας φράγκων, ἐκ μισθῶν καθηστερουμένων, ἀλλὰ δὲν ἐπλήρωσαν αὐτὰ εἰς τὴν χήραν σύζυγόν του· τὸ αἷμα λοιπὸν τοῦ στρατηγοῦ τῆς δημοκρατίας, τὸ χυθὲν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, δὲν ἐπληρώθη οὔτε ὑπὸ τῆς αὐτοκρατορίας οὔτε ὑπὸ τῆς καθόδου τῶν νομίμων· ἡ δὲ Κυρία Δουμᾶ ἔμεινεν

ἄνευ οὐδενὸς ἄλλου πόρου ζωῆς πλὴν τριάκοντα πλέθρων γῆς, ἅτινα εἶχε κληρονομήσει παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Ἡ μὲν ἀδελφὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ κατετάχθη εἰς σχολεῖον ὑποτρόφων ἐν Παρισίοις, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπολαύσῃ τοῦ ἀγαθοῦ τούτου, διότι τὰ εἰσοδήματα τῶν τριάκοντα πλέθρων γῆς δὲν ἤρκουν· ὅθεν ἐζάλη εἴς τι σχολεῖον τῆς Βιλλέρσης Κοττερέτης, ἀντὶ τριῶν φράγκων κατὰ μῆνα. Τὸ σχολεῖον τοῦτο ὑπὸ ἀξίου τινὸς καὶ σεβασμίου ἱερέως διευθυνόμενον, ἐν τῇ μικρᾷ ταύτῃ πόλει τῇ ἐκ δισχιλίων κατοίκων συγκειμένῃ, ἠδύνατο νὰ παράσχῃ ἱκανὴν μάθησιν εἰς τὸν νέον Ἀλέξανδρον, ἀλλ' εἰς μάτην ὁ καλὸς ἱερεὺς ἠγωνίσθη ἐπὶ ἑξαετίαν νὰ διδάξῃ αὐτὸν ὀλίγα Λατινικά· ὅσον διὰ τὴν ἀριθμητικὴν, ὁ Κύριος Δουμᾶς ὁμολογεῖ αὐτὸς ὅτι τρεῖς διδάσκαλοι ἀπηλπίσθησαν ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, προσπαθοῦντες νὰ ἐμβάλωσιν εἰς τὴν κεφαλήν του τὰς τέσσαρας πράξεις, καὶ ἀμφιβάλλομεν ἂν ἔκτοτε ἐγένετο ἄξιος λογιῆς.

Δεκαπενταετὴς τὴν ἡλικίαν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν συμβολαιογράφου τινὸς τῆς πόλεως ταύτης, ἀλλ' ἀπαντήσας ἡμέραν τινὰ τὸν Ἀδόλφον Λευβῆνον νέον ἔτι ἐκ Παρισίων ἐλθόντα, ἐσχετίσθη μετ' αὐτοῦ ζενῶς — Ἂς ὑπάγωμεν εἰς Παρισίους, τῷ λέγει οὗτος, τί χάνεις τὸν καιρόν σου ἐδῶ ;

— Καὶ τί νὰ κάμω εἰς Παρισίους ; τῷ λέγει ὁ Ἀλέξανδρος,

— Νὰ συγγράφωμεν δράματα.

— Δράματα, ἐγὼ ὅσις δὲν εἶδον ποτὲ θέατρον.

— Δὲν βλάπτει τοῦτο λέγει ὁ Λευβῆνος, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐμφυσᾷ σκοποὺς φιλοδόξους εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ φίλου του.

« Πρωΐαν τινὰ, διηγεῖται ὁ Δουμᾶς, ἡ μήτηρ μου εἰσέρχεται εἰς τὸν κοιτῶνά μου, πλησιάζει τὴν κλίνην μου, μ' ἐναγκαλίζεται κλαίουσα καὶ μοὶ λέγει.

— Τέκνον μου, ἐπώλησα ἤδη πᾶν ὅτι ἔχομεν διὰ νὰ πληρώσω τὰ χρέη μας.

— Καὶ λοιπὸν, μῆτέρ μου ;

— Καὶ λοιπὸν τέκνον μου, δὲν μᾶς μένουσιν εἰμὴ δώδεκα πινάκια ἀργυρᾶ, καὶ διακόσια πεντήκοντα τρία φράγκα.

— Εἰσόδημα; . . .

Ἡ μήτηρ μου ἐμειδίασε λυπηρά.

— Ὅλα ὅλα ; ἐπανέλαβα.

— Ὅλα ὅλα.

— Λοιπὸν μῆτέρ μου, παίρνω τὰ πεντήκοντα, καὶ ὑπάγω εἰς Παρισίους.

— Τί θὰ κάμῃς ἐκεῖ, δυςυχὲς τέκνον ;

Ὡς βλέπει τις ἡ ἀγαθὴ αὕτη μήτηρ μακρὰν ἀπεῖχε τοῦ νὰ μαντεύσῃ τὸ λαμπρὸν μέλλον τοῦ υἱοῦ της· καὶ ὅμως προσέθετο ἡ ἁγία.

— Ὕπαγε τέκνον μου, ἴσως εἶναι θεία ἔμπνευσις!

Ἡ ἰδέα τοῦ ὅτι ἔμελλε νὰ ἴδῃ τοὺς Παρισίους καὶ τὰ ἐκεῖ θέατρα, καθίςα αὐτὸν εὐθυμώτερον· ἢ ὥςε νὰ αἰσθάνεται λύπην διὰ τὰς δυσαρέςους εἰδήσεις τὰς ὁποίας ἔλαβε παρὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Ἐπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης του, παρεσκεύασε τὰ τῆς ἀποδημίας καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀνεχώρησε.

Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ὅμως μεταξὺ ἄλλων ὑπῆγε ν' ἀποχαιρετήσῃ καὶ τὸν σεβάσμιον αὐτοῦ διδάσκαλόν τὸν ἐφημέριον, ὅςις ἀντὶ πάσης συμβουλῆς εἶπεν αὐτῷ, « Ὃ σὺ μισεῖς ἑτέρῳ μὴ ποιήσῃς » καὶ ηὐχήθη αὐτῷ ἐπιτυχίαν εἰς τοὺς σκοπούς του.

Ἀφικόμενος εἰς Παρισίους ἔγραψεν εἰς τὸν δοῦκα Βελλύνην τὸν τότε ὑπουργὸν τοῦ πολέμου, ζητῶν νὰ τύχῃ παρ' αὐτῷ ἀκροάσεως, καὶ ἐκθέτων αὐτῷ λεπτομερῶς τὰ πρὸς τοῦτο δίκαιά του.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς ὑπῆγε νὰ ἴδῃ τὸν ςρατάρχην Ἰορδάνην, τὸν ςρατηγὸν Σεβαστιανὴν καί τινας ἄλλους πλὴν ἀνωφελῶς. Ἐπανῆλθε λοιπὸν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του κατατεθλιμμένος τὴν καρδίαν· Τὴν ἀφελῆ θαῤῥαλεότητα καὶ εὐθυμίαν του διεδέχθη δικαία δυσπιςία, καὶ ἡ κατήφεια ἐπεκάθισεν εἰς τὸ προσωπόν του. Ἤρχισε δὲ νὰ ἐννοῇ ὅτι ἡ κοινωνία κατηγορεῖται πολὺ ὀλιγώτερον τοῦ δέοντος, καὶ ὅτι ὁ κόσμος οὗτος δὲν εἶναι αὐτόχρημα κῆπος ἀνθέων χρυσῶν, τοῦ ὁποίου αἱ θύραι ἀνοίγονται εἰς τὴν νεότητα καὶ τὴν εὐφυΐαν.

Ὁ Δοῦξ Βελλύνης τοὐλάχιςον ἔσχε τὴν εὐγένειαν τοῦ ἀποκριθῆναι αὐτῷ, ἀλλὰ πρὸ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης τοῦ ὑπουργοῦ καὶ κατὰ συμβουλὴν τοῦ γενναίου στρατηγοῦ Βερδιέρου, ὃν ἀπήντησε κατὰ τύχην, ἔφερεν εἰς τὸν στρατηγὸν Φουὰ ἐπιστολήν τινα συστατικὴν ἣν ἐκόμιζεν αὐτῷ παρὰ τοῦ Κυρίου Δανρέ. « Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆλθον εἰς τὸ σπουδαςήριον τοῦ ἀξιοτίμου ςρατηγοῦ, λέγει ὁ Δουμᾶς, ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν συγγραφὴν τῆς ἱςορίας τῆς Ἱσπανίας. Ἀκούων δὲ τὴν θύραν ἀνοιγομένην, ἐςτράφη μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ζωηρότητος, καὶ πρωσήλωσιν ἐπ' ἐμὲ τὰ διαπεραστικὰ βλέμματά του· ἐγὼ δὲ ἔτρεμον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

— Εἶσθε ὁ κύριος Ἀλέξανδρος Δουμᾶς; μοὶ εἶπε.

— Ναὶ ςρατηγέ.

— Εἶσθε υἱὸς ἐκείνου ὅςις ἦτον ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ςρατοῦ εἰς τὰς Ἄλπεις ;

— Ναὶ ςρατηγέ.

— Ἦτο γενναῖος ἀνήρ. Δύναμαι νὰ σᾶς φανῷ ὠφέλιμος εἰς τίποτε ; εἶμαι πρόθυμος.

— Σᾶς εὐχαριςῶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ μοὶ δεικνύεται. Ἔχω νὰ παρουσιάσω εἰς ὑμᾶς ἐπιςολὴν παρὰ τοῦ Κυρίου Δανρέ.

— Ἀ ! Ἀπὸ τὸν καλὸν ἐκεῖνον φίλον μου· Πῶς ἔχει ;

— Νομίζει ἑαυτὸν εὐτυχῆ διότι συνετέλεσεν ὁπωσοῦν εἰς τὴν ἐκλογήν σας.

— Ὁπωσοῦν ! ἀνεβόησεν ὁ ςρατηγὸς ἀνοίγων τὸ γράμμα· λέγετε κάλλιον ὅτι ὑπῆρξε τὸ πᾶν. Ἂς ἴδωμεν τί λέγει, — Ἀ. σᾶς συνιςτᾷ θερμῶς. Σᾶς ἀγαπᾷ λοιπὸν πολύ ;

— Ὡς υἱόν του.

— Λοιπὸν ἂς ἴδωμεν τί ποιητέον. Καὶ τοῦτο εἰπὼν μ' ἐπλησίασε.

— Τί θέλετε λοιπὸν νὰ σᾶς κάμωμεν ;

— Ὅ,τι ἀγαπᾶτε ςρατηγέ.

— Πρέπει νὰ μάθω τί δύνασθε νὰ κάμητε.

— Ὄχι βέβαια μεγάλα πράγματα.

— Λοιπὸν τί εἰξεύρετε; Ὀλίγα μαθηματικά ;

— Ὄχι ςρατηγέ.

— Τοὐλάχιςον ἔχετε μικράν τινα ἰδέαν τῆς Ἀλγέβρας, τῆς γεωμετρίας, τῆς φυσικῆς ;

Καὶ προφέρων ταῦτα ἐμέτρει τὰς λέξεις του, ἐγὼ δὲ ἠρυθρίων καὶ ἱδρὼς κατέῤῥεεν ἐκ τοῦ μετώπου μου, διότι κατὰ πρώτην φορὰν ἔβλεπον ὡς ἐν κατόπτρῳ τὴν ἀμάθειάν μου.

— Ὄχι, ςρατηγὲ ἀπεκρίθην τραυλίζων· ὁ δὲ ςρατηγὸς παρετήρησε τὴν ἀμηχανίαν μου.

— Ἠκούσατε μαθήματα τῆς νομικῆς;

— Ὄχι, ςρατηγέ.

— Γνωρίζετε τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Λατινικήν;

— Ὀλίγον (Καὶ τὸ ὀλίγον τοῦτο ἦτο μεγάλη ὑπερβολή.)

Ὁμιλεῖτε ξένας γλώσσας.

— Τὴν Ἰταλικὴν ἀρκετὰ καλῶς, τὴν δὲ Γερμανικὴν ἀρκετὰ κακῶς.

— Λοιπὸν θὰ φροντίσω νὰ σᾶς βάλω εἰς τοῦ Λαφίττου. Γνωρίζετε νὰ κρατῆτε κατάςιχα ;

— Οὐδαμῶς.

Ἐβασανιζόμην οὕτω, καὶ αὐτὸς ἐφαίνετο πάσχων ἕνεκεν ἐμοῦ. « Ὦ ςρατηγέ μου ! ἡ ἀνατροφήμου εἶναι ἀτελεςάτη, τῷ εἶπον λυπηρᾷ τῇ φωνῇ, καὶ αἰσχύνομαι νὰ σᾶς εἴπω ὅτι πρώτην φορὰν τὸ αἰσθάνομαι, ἀλλὰ σᾶς ὑπόσχομαι τιμίως ὅτι θέλω τελειοποιήσει αὐτήν.

— Ἀλλ' ἐν τοσούτῳ, τέκνον μου ἔχετε τὰ πρὸς τὸ ζῆν ;

— Ἀ ! δὲν ἔχω τίποτε, ἀπεκρίθην, κατησχυμένος διά τε τὴν ἔνδειαν καὶ τὴν ἀνικανοτητά μου.

Ὁ ςρατηγὸς ἐφάνη ἐπ' ὀλίγην ὥραν σύννους πιθανὸν διότι ἐδυσκολεύετο νὰ εὕρῃ θέσιν ὁποίαν δήποτε, διὰ νέον ὅςτις οὐδὲν ἐγίνωσκε τῶν ὅσα γινώσκουσι πάντες, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ὅλη περιουσία συνίςατο εἰς τὴν νεότητα καὶ ἀγαθὴν προαιρεσίν του.

— Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, ἐπανέλαβεν ὁ ςρατηγός, δότε μοι τὴν διεύθυνσίν σας καὶ θέλω σκεφθῆ περὶ τοῦ πρακτέου.

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς ἔλαβε τὸν κάλαμον καὶ ἔγραψε· μόλις δὲ ἐτελείωσε δύω ἢ τρεῖς λέξεις, καὶ ὁ ςρατηγὸς ὅςτις ἐθεώρει αὐτὸν, ἐκρότησε τὰς χεῖράς του βοῶν — Ἐσώθημεν !

— Διατί ;

— Διότι ἔχετε καλὸν γράψιμον !

Τοῦτο ὑπῆρξε διὰ τὸν ταλαίπωρον νεανίαν κτύπημα ῥοπάλου. Καλὸν γράψιμον ! Ἰδοὺ πᾶν ὅ,τι εἶχε. Διὰ τοῦ προτερήματος τούτου ἠδύνατο νὰ φθάσῃ μίαν ἡμέραν εἰς τὸν βαθμὸν γραμματέως τῆς διεκπεραιώσεως (expéditionnaire) ! Ὁποῖον λαμπρὸν μέλλον ! « Ἤθελα προτιμήσει νὰ μοῦ κόψωσι τὸν δεξιὸν βραχίονα, εἶπεν ὁ Δουμᾶς μετὰ ταῦτα.

(Ἕπεται συνέχεια.)

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΚΑΙ Η ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΕΥΓΕΝΕΙΑ.

ΚΟΣΜΙΟΤΗΣ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΣ.

Ἡμέραν τινὰ ὁδεύων πρὸς τὴν ἔπαυλιν τῆς Κυρίας Ο . . . ἀπήντησα καθ' ὁδὸν τὸν Κύριον Δ. ἁπλοῦν ἔτι σωματοφύλακα, ὅςις μὲ παρεκάλασε νὰ τὸν σχετίσω μετὰ τῆς Κυρίας ταύτης. Τὸ ἔργον τοῦτο ἦν ἀκανθῶδες, διότι ἤμην προσκεκλημένος εἰς τὸ γεῦμα, καὶ ἐφοβήθην μήπως θεωρηθῇ τοῦτο ὡς ἀδιακρισία, διότι ἡ κυρία αὕτη, οὖσα καλλίςης ἀγωγῆς, ἐγνώριζεν ὅτι ὁ καλῆς ἀγωγῆς ἄνθρωπος ἐκλέγει ἄλλην ὥραν διὰ νὰ παρουσιαζῇ τοὺς φίλους του. Ἐπειδὴ ὅμως ἤμην ἄκρος φίλος αὐτῆς, καὶ ὁ νέος κύριος ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπαύριον διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ τάγμα του, ἐτόλμησα νὰ πράξω τὴν ἀπρέπειαν ταύτην. Ἡ κυρία Δ. ὑπεδέχθη ἡμᾶς μετὰ μειδιάματος χαριεςάτου, τοῦ ὁποίου ὅμως, ἡ ὀνειδιςικὴ ἔκφρασις δὲν μὲ διέφυγε, διότι εἰς ἐμὲ μόνον ἀπετείνετο· ἀλλὰ τῇ ἔδωκα νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ φίλος ἦτον αὐτόκλητος καὶ οὕτως ἠθωώθην.

Ἐκαθήσαμεν εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ἡ κυρία Ο . . . ἐκάθισε τὸν σωματοφύλακα πρὸς δεξιὰν πλησίον ἑαυτῆς, καὶ ἤρχισε τὰς ἐπιτραπεζίους φιλοφρονήσεις αὐτῆς. Προσήνεγκε δὲ κατὰ πρῶτον ζωμὸν εἰς τὸν ἐκ δεζιῶν γείτονά της, ὅςις νομίζων ὅτι πράττει ἔργον εὐγενείας τὸν προσφέρει εἰς τὸν γείτονά του ὅςις τὸν δέχεται. Ἡ κυρία Ο. . . . ἐσυμπέρανεν ἐκ τούτου ὅτι δὲν τρώγει ζωμὸν, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ διανέμῃ παραλείπουσα αὐτόν· ἀφοῦ δὲ ἅπαντες ἔλαβον τὸ μερίδιόν των ἐκτὸς αὐτοῦ, παρετέθη τὸ ῥωδινόν· ὁ δὲ σωματοφύλαξ μου πάλιν μὲ τὴν εὐγένειάν του, καὶ πάλιν τὴν παθαίνει. Ἴσως ὁ νέος οὗτος δὲν πεινᾷ, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ κυρία. Ἦλθε καὶ τὸ τρίτον καὶ τέταρτον φαγητὸν καὶ πάλιν ἡ αὐτὴ εὐγένεια, καὶ πάλιν μένει πεινασμένος· τότε δὲ μόνον ὁ κύριος Δ... ἤρχισε νὰ ὑποπτεύηται ὅτι ἐφέρθη ἀτόπως, ἀλλὰ φιλοτιμίᾳ φερόμενος, εἰς τὴν ἐρωτῶσαν αὐτὸν κυρίαν διὰ τί δὲν τρώγει, ἀποκρίνεται ὅτι δὲν πεινᾷ, τούτου δὲ ἕνεκα παραλείπει αὐτὸν καὶ κατὰ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ γεύματος· καὶ ὁ ταλαίπωρος νέος ἐγείρεται ἐκ τῆς τραπέζης καταπεινασμένος, οὐδενὸς ἄλλου γευθεὶς ἢ ἡμίσεως ποτηρίου ἁπλοῦ καφέ.

Ἱππεύομεν καὶ ἀναχωροῦμεν, καὶ τὸν ἐρωτῶ τότε, διατὶ δὲν ἐγευμάτισε, καὶ μοὶ ἐξομολογεῖται τὴν αἰτίαν. Φίλε μου τῷ λέγω, οὐ μόνον ἡ ἐθιμοτυπία περὶ τῆς ὁποίας μοὶ ὁμιλεῖτε εἶναι γελοία, ἀλλὰ καὶ ἀγενής. Πῶς ! μοὶ εἶπεν, ἐγὼ τὸ εἶδον εἰς πολλὰς οἰκίας, εἰς τὰς ὁποίας μὲ προσκαλοῦν εἰς τὸ γεῦμα. — Κακῶς ποιοῦσιν εἰς τὰς οἰκίας ταύτας, καὶ ἰδοὺ διὰ τί. Ἤμεθα περὶ τοὺς δώδεκα εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ μεταξὺ ἡμῶν ἦτο καὶ εἷς λοχαγὸς τῶν Οὐσσάρων ὅςτις τρώγει ὅσον τέσσαρες, νέα τις κυρία πάσχουσα ὑπὸ χρονικῆς γαςτρίτιδος, ἱερεύς τις ὅςις κινδυνεύει ν' ἀποθάνῃ ὑπὸ φλεγμονώδους ἀσθενείας ἢ ἀποπληξίας, εἰρηνοδίκης φθισικὸς, οἵτινες πάντες συχνάζουσιν εἰς τὴν ἔπαυλιν ταύτην, καὶ τῶν ὁποίων

τὴν δίαιταν γνωρίζει ἡ Κυρία Ο —, ἐκτὸς δὲ τούτου νομίζω ὅτι ἡ οἰκοδέσποινα ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσφέρῃ ἐκλεκτόν τι τεμάχιον εἰς ὅντινα θέλῃ. Καὶ λοιπὸν διὰ τῆς εἰδικῆς σου ἐθιμοτυπίας τῆς αφαιρεῖς τὸ ἐλεύθερον τοῦ νὰ προσφέρῃ τὰ τεμάχια τῆς ἐκλογῆς καὶ ἀρεσκείας της εἰς τοὺς συγκαθημένους. Ἂν διανέμεται κανὲν ὀρνίθιον δύναται διὰ τῆς μεθόδου σου νὰ πέσῃ εἰς τὸν Οὐσσάρον κανὲν ἄπαχον ἄκρον πτεροῦ προωρισμένον εἰς τὴν ὑπὸ γαστρίτιδος πάσχουσαν κυρίαν, εἰς τὸν ἀποπληκτικὸν κανεὶς ὑπερμεγέθης μηρὸς ὃν εἶχε προωρισμένον διὰ τὸν οὐσσάρον, εἰς τοῦτον οἱ πόδες καὶ ἡ κεφαλὴ ἡ προωρισμένη διὰ τὸν ἱερέα, τὸ σκελετὸν εἰς τὸν φθισικὸν, κτλ. Τί διάβολον! δὲν θὰ ὑπῆρχε πλέον, φίλε μου, τρόπος συνεννοήσεως, ἂν ἤθελον οἱ συνδαιτημόνες νὰ προσφέρωσιν εἰς τὸν γείτονα τὸ τεμάχιον ὅπερ ἐδίδετο εἰς αὐτούς. — Ἀληθῆ λέγεις, εἶπεν ἀνεστενάζων ὁ σωματοφύλαξ· βλέπω ὅτι εἶναι ἄτοπον τὸ ν' ἀποποιηθῇ τις ὅ,τι ὁ κύριος ἢ ἡ κυρία τοῦ οἴκου προσφέρει αὐτῷ· καὶ ταῦτα εἰπὼν κατέβη τοῦ ἵππου καὶ εἰσῆλθεν εἴς τι ξενοδοχεῖον, ἔνθα τὸν ἐπερίμενον νὰ φάγῃ.

— Καταλαμβάνω τόρα φίλτατε, ὅτι παρέβην τὴν συμπεριφορὰν καὶ ἑπομένως τὸν εὐγενῆ τρόπον, ἀλλ' ὁ στόμαχός μου ἐτιμωρήθη δι' αὐτό. Τοῦτο μὲ ἐνθυμίζει ἓν ἀνέκδοτον, ὅπερ εἶδον ἰδίοις ὄμμασιν. Ἐνταῦθα ἡ ἔλλειψις τῆς συμπεριφορᾶς ἦτο μείζων, ἀλλὰ καὶ ἡ ποινὴ διὰ τοῦτο ἀνάλογος.

Ἤμην ἐντὸς τῆς ἁμαξης μετὰ δέκα ἢ δώδεκα συνοδοιπόρων μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ νέα τις κυρία *ὑπερευγενεστάτη*, προσποιουμένη τοὺς τρόπους μεγάλου ὑποκειμένου καὶ δεικνύουσα ὅτι ἤθελε νὰ τὴν ἐκλαμβάνωσι τοὐλάχιστον ὡς δούκισσαν. Ἐφθάσαμεν εἰς Αὐξέῤῥην ἔνθα ἔμενε συνήθως ἡ ἄμαξα δύω ὥρας, διὰ νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τοὺς ὁδοιπόρους νὰ γευματίσωσι. Καθήμεθα εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἡ μεγάλη κυρία εὑρίσκεται τοποθετημένη πλησίον ὁδοιπόπόρου ἀναδεχθέντος τὸν διαμελισμὸν τῶν κρεῶν· περὶ τὸ μέσον τοῦ δείπνου παρετέθη λαμπρὰ ὄρνις τῆς Βρέσσης, εἰς ἣν τὸ λεπτὸν καὶ παχὺ δέρμα αὐτῆς, κατακοκκινισμένον ἐντελῶς, ἔδιδεν ὀρεκτικωτάτην ὄψιν. Ὁ διαμελιστὴς ἡμῶν ἁρπάζει τὴν παροψίδα, καὶ ἐρωτᾷ εὐγενῶς τὴν μεγάλην κυρίαν ποῖον κομμάτι τῇ ἀρέσκει. — Κύριε, ἀπεκρίθη μετὰ θαυμαστῆς ἀπαθείας, δὲν τρώγω ποτὲ ἄλλο μέρος εἰμὴ τὸ δέρμα! —Ἐμείναμεν ὅλοι ἐμβρόντητοι ὅτε εἴδομεν τὸν ὁδοιπόρον ὅστις διεμέλιζε νὰ ὑποκλίνῃ εὐγενέστατα ἐνώπιον τῆς κυρίας, νὰ ἐκδάρῃ ἀμέσως τὴν ὄρνιθα μετὰ θαυμαστῆς δεξιότητος, νὰ θέσῃ ὁλόκληρον τὸ δέρμα ἐπὶ τοῦ πινακίου καὶ νὰ τὸ προσφέρῃ εἰς αὐτήν· αὕτη δὲ τὸ ἐδέχθη καὶ τὸν εὐχαρίστησε δι' ἐλαφροῦ τινος σημείου τῆς κεφαλῆς καὶ χαρίεντος μειδιάματος.

Ὑπῆρχον μεταξὺ ἡμῶν ἄνθρωποί τινες ὧν τὴν ἔκπληξιν ἔμελλον νὰ διαδεχθῶσι τὰ παράπονα, ὅτε ὁ διαμελιστὴς ἔλαβε σοβαρῶς ἐκ τῶν ποδῶν τὴν ἐκδαρμένην ὄρνιθα, ἐφώναξε τὸν σκύλον τῆς οἰκίας καὶ τὴν ἔῤῥιψεν εἰς αὐτὸν λέγων, Λάβε καὶ σὺ Ἀράπη τὸ μερίδιόν σου. Στραφεὶς δὲ ἔπειτα πρὸς τὴν κυρίαν Βριάντην, τὴν ξενοδόχον ἡμῶν, ζητεῖ νέαν ὄρνιθα, καὶ προστιθησιν· « Ἡ πρώτη εἶναι διὰ λογαριασμὸν τῆς Κυρίας. »

Τὸ μάθημα ἦτο σκληρὸν, ἀλλὰ τῇ ἔπρεπεν. Ἡ δὲ μεγάλη κυρία ἠγέρθη ἐκ τῆς τραπέζης καὶ ἐξῆλθε. Μετὰ μίαν ὥραν, ἐνῷ ἀνεβαίνομεν εἰς τὴν ἄμαξαν, ἐμάθομεν παρὰ τοῦ ὁδηγοῦ ὅτι εἶχεν ἀναχωρήσει διὰ Παρισίους ἐπὶ τοῦ ὀχήματος τῶν τροφῶν, καὶ ὅτι ἦτο χειριδοποιός!

Ἅμα ἐτελείωσεν ὁ Κ. Δ. τὴν μικρὰν ταύτην ἱστορίαν, ἱππεύσαμεν πάλιν καὶ ἡ ὁμιλία ἡμῶν περιεστράφη ἐπὶ μόνης σχεδὸν τῆς εὐγενείας καὶ τῆς κοσμιότητος, ἣν ὀφείλει τις νὰ τηρῇ καθήμενος εἰς τὴν τράπεζαν. — Τῇ ἀληθείᾳ, τῷ εἶπον, δὲν πιστεύω τόσον πολὺ εἰς τὴν ἀφιλοκέρδειαν καὶ τὴν εὐγένειαν τῶν φιλοφρόνων ἐκείνων ἀνθρώπων, οἵτινες ἐπὶ προφάσει τοῦ ν' ἀπαλλάξωσι τοῦ κόπου τὸν οἰκοδεσπότην ἢ τὴν οἰκοδέσποιναν, ἀναδέχονται ὅσον δύνανται συχνότατα, νὰ διαμελίζωσι τὰ μεγάλα τεμάχια, καὶ φροντίζουσι πάντοτε ν' ἀφίνωσι τὸ καλλίτερον τεμάχιον ἐν τῇ παροψίδι δι' ἑαυτούς. Ἡ ἀπρέπεια αὕτη εἶναι ὁ διακριτικὸς χαρακτὴρ τῶν παρασίτων τῆς ἐσχάτης τάξεως.

— Ἐπειδὴ συνέπεσε λόγος περὶ παρασίτου, μ' ἔφερες εἰς τὸν νοῦν τὴν γραῖαν κυρίαν Ρ., ἥτις ἀφοῦ κατέστρεψε διὰ τῶν πολυτελῶν δείπνων καὶ τῆς ἀσωτείας αὐτῆς τρεῖς συζύγους κατὰ συνέχειαν, κατήντησε σήμερον νὰ μὴ ἔχῃ νὰ πληρόνῃ τὸ καθημερινὸν γεῦμά της.

— Πῶς κάμνει ἡ δυστυχής;

Ἀναπληροῖ τὴν ἔλλειψιν ταύτην διὰ τρόπου ὅλως ἰδιαιτέρου. Γνωρίζει ὅτι εἰς τῆς Κυρίας Α. γευματίζουσιν εἰς τὰς τέσσαρας, εἰς τῆς Κυρίας Β. εἰς τὰς πέντε, εἰς τῆς Κυρίας Γ. εἰς τὰς ἕξ, κτλ. Εἰς τὰς τέσσαρας ἐπισκέπτεται τὴν κυρίαν Α. ἂν δὲ τὴν προσκαλέσωσιν εἰς τὸ γεῦμα τρώγει, ἂν ὅμως ὄχι ὑπάγει εἰς τῆς κυρίας Β., ἔπειτα εἰς τῆς κυρίας Γ. καὶ οὕτω καθεξῆς ἕως οὗ τὴν προσκαλέσωσι. — Πῶς τῇ εἶπεν ἡμέραν τινὰ ἀρχαία αὐτῆς γνωρίμη, δὲν φοβεῖσαι μὴ θεωρηθῇς ἀδιάκριτος ὑπάγουσα ἐν ὥρᾳ γεύματος εἰς τὴν οἰκίαν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους πολλάκις μόλις γνωρίζεις. — Χά! χά! εἴτε μὲ προσκαλέσωσι, φίλη μου, εἴτε ὄχι, εἶμαι πάντοτε βεβαία ὅτι θὰ τοὺς εὐχαριστήσω, ἂν ὄχι εἰσερχομένη, τοὐλάχιστον ἐξερχομένη.

— Τοῦτο ἀποδεικνύει τὴν ἑξῆς μεγάλην ἀλήθειαν· ὅτι ἵνα κάμῃ τις τὸν παράσιτον δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ οὔτε ἐντροπὴν οὔτε αἰδῶ. Ἀλλ' εὑρέθης ποτὲ εἰς δεῖπνον συγκείμενον ἐξ ὁλοκλήρου σχεδὸν ἐξ ἀνθρώπων ἀγροίκων καὶ ἄνευ ἀνατροφῆς;

— Ποτέ, ἀπεκρίθη ὁ νεανίας μου.

— Τὸ λοιπὸν ἐγὼ ὑπῆρξα εὐτυχέστερος σοῦ, καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι τίποτε δὲν εἶναι τόσον εὐχάριστον ὅσον τὸ νὰ κινδυνεύσῃ τις νὰ γρονθοκοπηθῇ·

Δὲν πρέπει δὲ καὶ ν' ἀποδίδωμεν πολλὴν βαρύτητα εἰς πράγματα μικροῦ λόγου ἄξια καὶ λεπτολογίας κυρίως κατὰ συνθήκην γενομένας, ἅτινα δηλοῦσιν ἄλλο ἢ μεγάλην πεῖραν τοῦ κόσμου ὅταν ἀκολουθῇ τις αὐτὰ καὶ τὰ ὁποῖα οὐδένα βλάπτουσιν ὅταν δὲν θέλῃ νὰ ἐξασκῇ αὐτά. Ἀπὸ δύω ἤδη ἐτῶν παρετήρησα ὅτι ὁ φίλος μου Ἰούλιος δὲν παρευρίσκετο πλέον εἰς τὰς θελκτικωτάτας εὐωχίας τὰς ὁποίας προσέφερεν εἰς ἡμᾶς ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἡ Κυρία Γ... Πρωΐαν τινὰ ἀπαντῶ αὐτὸν εἰς τὸ Λουξεμβοῦργον, καὶ ἐρωτῶ τὴν αἰτίαν.

— Ἀλοίμονον φίλτατε, μοὶ εἶπεν ἀνεστενάζων, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ φέρωμαι κοσμίως εἰς τὴν τράπεζαν ἠναγκάσθην νὰ μὴ πατήσω πλέον εἰς συμπόσια.

— Δὲν σᾶς ἐννοῶ.

— Ἰδὲ τοῦτο εἶπεν κτυπῶν τὴν κοιλίαν του.

— Πάγει καλά· βλέπω ὅτι πολὺ ἐπάχυνες, καὶ ὅτι ἀπέκτησες γαστέρα οἰκονομολόγου. Τί σημαίνει τοῦτο;

— Ὅτι ἂν πλησιάσω εἰς τὴν τράπεζαν τόσον ὥστε νὰ εἰμπορέσω νὰ πάρω τὸ ποτήριόν μου, ἐγγίζω τὸ τραπεζομάνδηλον μὲ τὴν κοιλίαν μου, ὅπερ εἶναι ἐκτὸς πάσης εὐσχημοσύνης· καὶ τοῦτο δεικνύει ὅτι διὰ νὰ μὴ χύσω τὸν ζωμὸν ἢ τὴν σάλσαν ἐπάνω εἰς τὸ γιλέκι μου ἢ εἰς τὸ ὑποκάμισόν μου, εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ κρεμάσω τὸ χειρόμακτρόν μου εἰς τὸν λαιμόν μου καὶ περάσω τὸ ἄκρον εἰς τὴν θηλειὰν τοῦ ἐνδύματός μου, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀσυγχώρητος ἀγροικία δι' ἄνθρωπον καλῆς συμπεριφορᾶς ἣν ἠξίουν ὅτι κατεῖχον· τοῦτο ἐμφαίνει μοὶ εἶπε λυπούμενος ὅτι δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐκτείνω τὸν βραχίονά μου ἐπὶ τῆς τραπέζης ἵνα διαμελίσω καμμίαν ὄρνιθα, ὅταν μοὶ τὸ προτείνωσι, καὶ εἶναι τὸ μόνον προτέρημα τὸ ὁποῖον ἔχω. Ἐκ τούτου ἕπεται ὅτι δὲν δύναμαι πλέον νὰ φυλάττω διὰ τοὺς φίλους μου τὰ καλλίτερα τεμάχια.

— Καὶ διὰ σέ.

— Καὶ δι' ἐμέ. Ἆ! μὴ μοῦ ὁμιλεῖται πλέον περὶ τῶν δυσκολιῶν τοῦ μεγαλείου παραβαλλομένων πρὸς τὰ ἐμπόδια τῆς πολυσαρκίας.

Οἱ νοῦν ἔχοντες δὲν συμμερίζονται ἐν πᾶσι τὰς ἰδέας τοῦ Ἰουλίου. Εἰς γεῦμα δὲ ἔνθα ὑπάρχουσιν ἄνδρες μόνον, ἀρκεῖ νὰ τηρῇ τις ἀμοιβαίως τὴν καλοκἀγαθὸν ἐκείνην εὐγένειαν, δι' ἧς δυνάμεθα ν' ἀποφύγωμεν πᾶσαν ἔριδα, καὶ νὰ ὑποχωρῶμεν εὐγενῶς εἰς τὰ αἰσθήματα τῶν ἄλλων. Διὰ τούτου θὰ σοὶ συγχωρηθῶσιν εὐκόλως αἱ μικραὶ παραβάσεις ἃς δυνατὸν νὰ κάμῃς ἐν τῇ κατὰ συνθήκην εὐγενείᾳ.

Μὴ ζήτει παρ' ἀνδρὸς λογίου, ὅστις διατελεῖ τὸν πλεῖστον χρόνον ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του συγγράφων κοπιωδῶς ἐπωφελῆ συγγράμματα, μὴ ζήτει λέγω νὰ γνωρίζῃ ἢ καὶ νὰ παραδεχθῇ συνηθείας τινὰς τῆς κοινωνίας, οἵτινες, ἂς τὸ εἴπωμεν εἰλικρινῶς, τῷ φαίνονται λίαν παιδαριώδεις· παρ' αὐτοῦ μὴ περιμένῃς ἄλλο ἢ τὴν εὐγένειαν ἐκείνην τῆς καρδίας, δι' ἧς δύναται νὰ μαντεύσῃ τὴν εὐπρέπειαν, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ. Ἂν δὲ καὶ σὺ αὐτὸς ἔχῃς εὐγένειαν τοῦ τρόπου, πρόσεχε πολὺ μὴ σκώψῃς ἢ προσβάλῃς αὐτὸν, διότι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὅσον σώφρων καὶ ἂν ἦναι ἢ θέλῃ νὰ φαίνηται, γνωρίζει πολὺ καλὰ τὴν διαφορὰν τῆς ἀξίας, ἥτις ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ διαπρέποντος ἐν τῷ συμποσίῳ ἢ ἐν τῇ συναναστροφῇ καὶ τοῦ ἐξέχοντος εἰς τὸν αἰῶνά του καὶ φωτίζοντος αὐτόν.

Ὁ ἡγούμενος Κόσσων περίφημος διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐν τῇ σχολῇ τοῦ Μαζαρίνου, καὶ εἷς τῶν πολυμαθεστέρων ἀνδρῶν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, προσκληθεὶς ποτε εἰς γεῦμα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἡγουμένου Ῥαδονβιλιέρσου, εὑρέθη μετ' ἀνθρώπων τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς, οἷον ἱπποτῶν, στρατάρχων τῆς Γαλλίας καὶ λοιπῶν διατηρούντων ἔτι ἐπ' χρ[illegible]ιαν τινα τῶν εὐγενῶν ἐθίμων τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου τοῦ δεκάτου τετάρτου. Ἔχων δὲ τὴν ἀδυναμίαν νὰ πιστεύῃ ὅτι εἶναι ἐγκρατὴς τῆς ἐθιμοταξίας καὶ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, ἐκαυχᾶτο εἰς τὸν ἡγούμενον Δελίλλον ἀναχωρῶν ἐκ τοῦ δείπνου, ὅτι ἐξεπλήρωσεν ἀκριβῶς τὰς ἐπὶ τοῦ γεύματος συνηθείας.

— Σὺ, τῷ ἀπεκρίθη ὁ Δελίλλος διὰ νὰ τὸν πειράξῃ, ἀπατᾶσαι μεγίστην ἀπάτην, διότι δὲν ἔπαυσες νὰ κάμνῃς ἀτοπίας.

—Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, εἶπεν ὁ ἡγούμενος Κόσσων ἔντρομος, διότι τοὐλάχιστον ἔπραξα ὡς ὅλοι.

— Ἡ οἴησίς σου σὲ κάμνει νὰ τὸ πιστεύσῃς· τὸ τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι οὐδὲν ἔπραξας ὡς οἱ λοιποί.

— Ἀπατᾶσαι.

— Νὰ σοὶ τὸ ἀποδείξω· ἔλα μέτρα μὲ τὰ δάκτυλά σου.

1ον. Ἄνοιξες τὸ χειρόμακτρόν σου, τὸ ἥπλωσες ἐπὶ σοῦ καὶ τὸ προσήρτησες διὰ τοῦ ἑνὸς ἄκρου εἰς τὴν θηλειάν σου· ἀτόπημα τὸ ὁποῖον σὺ μόνος ἔπραξας. Τὸ χειρόμακτρον δὲν τὸ κρεμῶσι, ἀλλ' ἀρκοῦνται νὰ τὸ ἁπλόνωσιν ἐπὶ τῶν γονάτων.

2ον. Ἔφαγες τὸν ζωμόν σου, κρατῶν ἐν μὲν τῇ μιᾷ χειρὶ τὸ κοχλιάριον, ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ τὸ περόνιον. Ὁ ζωμὸς νὰ τρώγηται διὰ τοῦ περονίου, ὦ Θεὲ τοῦ οὐρανοῦ!

3ον. Ἔφαγες ἓν ὠὸν καὶ ἀφῆκες τὸ ὄστρακον ἐν τῷ πινακίῳ σου χωρὶς νὰ τὸ θραύσῃς.

4ον. Πρὶν ζητήσῃς νὰ πίῃς ἐφύσησες ἐντὸς τοῦ ποτηρίου σου καὶ τὸ ἐσκούπισες διὰ τοῦ χειρομάκτρου σου· ἀλλ' ἄθλιε, τί περισσότερον θὰ ἔκαμνες ἐν τῷ καπηλείῳ, τοῦ ὁποίου ἡ καθαριότης ἠδύνατο νὰ σοὶ παράσχῃ ὑπονοίας. Ἔπραξας, νὴ τὸν Δία, κολακευτικόν τι διὰ τὸν οἰκοδεσπότην καὶ τοὺς συνδαιτυμόνας του.

5ον. Ἐφέρθης ἀγενέστατα πρὸς τὸν Κ. ὑπουργὸν Ρ. καὶ πρὸς ἐμὲ θέλων νὰ φαίνεσαι περιποιητικώτατος· διότι ὁσάκις προσεφέρετο οἶνος, σοῦ κατέβαινε νὰ λάβῃς τὰ ποτήριά μας καὶ νὰ τὰ πληρώσῃς πρὸ τοῦ ἰδικοῦ σου, χωρὶς ποσῶς νὰ σὲ παρακαλέσωμεν. Καὶ τίς σοὶ εἶπεν ὅτι ἠθέλομεν νὰ πίωμεν; Τίς σοὶ εἶπεν ὅτι ἐπεθυμοῦμεν μᾶλλον νὰ πίωμεν οἶνον ἢ ὕδωρ, μᾶλλον ἐκ τούτου τοῦ οἴνου ἢ ἐξ ἐκείνου; Πῶς ἠδύνασο νὰ γνωρίσῃς ἂν κατ' ἰδίαν εὔνοιαν δὲν

ὥρισεν ὁ οἰκοδεσπότης δι' ἕκαστον ἐξ ἡμῶν ἰδιαίτερον βουκάλιον οἴνου κατὰ προτίμησίν του. Εἰς τοῦ ἐλαχίστου πολίτου τὸ δεῖπνον τοιαύτη ἀπρέπεια ἤθελεν εἶναι ἀσυγχώρητος.

6ον. Ἀντὶ νὰ κόψῃς τὸν ἄρτον διὰ τῆς χειρός σου, ὅπερ πρέπει νὰ γίνεται πάντοτε, τὸν ἔκοψες διὰ τοῦ μαχαιρίου.

7ον. Ἐν τῷ ἐπιδείπνῳ ἔβαλες εἰς τὸν κόλπον σου ζαχαρωτά, νομίζων ἀναμφιβόλως ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι τίποτε. Καὶ ὅμως εἶναι ἀπρεπέστατον πρᾶγμα.

8ον. Λεγεις ὅτι ἔχεις καταῤῥοὴν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν σὲ δικαιοῖ νὰ θέτῃς μετὰ τὸ ἀπομύττεσθαι τὸ μανδήλιόν σου ἐπὶ τῆς ῥάχης ἢ τῶν βραχιόνων τοῦ θρονίου σου, ὅπερ εἶναι χεῖρον τῆς σκαιότητος, διότι εἶναι ῥυπαρότης.

9ον. Ἐπειδὴ τρώγεις βραδέως καὶ δὲν ἐπρονόησες νὰ λάβῃς μικρὰς μερίδας ὡς τὰς τῶν ἄλλων, συνέβη ὥστε ὁσάκις ἔπρεπε νὰ διανείμωσι νέον φαγητὸν ν' ἀναγκασθῶσι νὰ σὲ περιμένουν. Σοὶ φαίνεται τοῦτο πολὺ εὐγενές;

10ον. Προσηνέχθησοι καφὲς λίαν θερμὸς, σὺ δὲ ἔχυσες αὐτὸν κατὰ μικρὸν ἐντὸς τοῦ ὑποκυμβίου σου καὶ ἔπιες διὰ μιᾶς, ὅπερ δὲν γίνεται ποτέ. Πάντες πίνουσιν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ κυμβίου καὶ ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει χύνουσιν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ ὑποκυμβίου.

11ον. Τέλος πρὸς ὑπέρμετρον τῆς ἀτιμίας, ἐγειρόμενος ἐκ τῆς τραπέζης ἐδίπλωσες τὸ χειρόμακτρόν σου. Ὡς εἰ ἐφρόνεις ὅτι ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ δι' ἄλλο τι πρὶν πλυθῇ! ἢ ὡς εἰ ἐσκόπευες νὰ ἐπανέλθῃς τὴν ἐπαύριον.

Βλέπεις λοιπὸν, ἀγαπητέμοι Κόσσων, προσέθηκεν ὁ Δελίλλος, ὅτι πολὺ ἀπέχεις τῆς ὑποθέσεώς σου, καὶ ὅτι οὐδὲν ἔπραξας ὡς οἱ λοιποί. Ὁ ταλαίπωρος ἡγούμενος ἔμεινεν ἐμβρόντητος· καὶ ἐννόησεν ὅτι τὰ Ἑλληνικὰ καὶ Λατινικὰ δὲν ἀρκοῦσιν ὅπως μορφώσωσιν ἄνθρωπον καλῆς συμπεριφορᾶς, καὶ ὅτι ἡ ἀνατροφὴ δὲν ἀποκτᾶται ἐν τοῖς σχολίοις καὶ γυμνασίοις.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΛΩΣΣΑΡΙΟΝ

Τῆς ΟΙΝΟΗΣ (τοῦ Πόντου.)

Καβάτα (ἡ), γαβάθα.

Καιρὸς, ὁ χρόνος καὶ ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας, ὡς *καλὸς καιρὸς, κακὸς καιρός*. 2 *Τοῦ καιροῦ* σημαίνει ἐς νέωτα, τοῦ χρόνου, τὸ ἐρχόμενον ἔτος.

Τὸ καίει καὶ τὸ τσούζει, ἡ ἀντωνυμία τὸ ἐνταῦθα ἐςὶν ἀναφορικὴ, ἀντὶ *ὃ καίει καὶ ὃ τσούζει*, φράσις γυναικεία λεγομένη ἐπὶ κακοτρόπων ἀνθρώπων.

Κακὰ, ἀσθενής, ἄῤῥωςος. *Εἶμαι βαρέα κακὰ*, εἶμαι πολὺ ἀσθενής.

Κακαδεύω, νοσῶ, ἀσθενῶ, ἀῤῥωστῶ.

Κακαδίκιν, ἀσθένεια.

Καχχαρίζω, κακκάζω. Παροιμ. *Γέννα κ' ἐπέκει κακκάνει*, ἐπὶ τῶν ἀφρόνως προλεγόντων τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῶν.

Κακούλης, οὐλόθριξ.

Κακούλια μαλλία, οὖλαι τρίχες.

Κακοψυχῶ, ἀσῶμαι, τὸ ἀδιαθετεῖν ἐν τῇ συλλήψει.

Κάλλιον, καλλίτερον.

Καλωσύνη, ἡ καλωσύνη, 2 ὁ καλὸς καιρός.

Καμαρόνω, κύπτω (σκύφτω), κλίνω.

Καμίσιν (τὸ), ὑποκάμισον, χιτών.

Καπίτσιν (τὸ), ἡ καπιθη, τὸ ἥμισυ τοῦ κοιλοῦ. Τουρκιστὶ, τεμιρλί.

Καραβίδα (ἡ), καραβίς (ὀςρακόδερμον τῶν ποταμῶν).

Καρδακόφκομαι, λύομαι τὰ γυῖα, ἐκπλήττομαι. *Ἐκαρδακόπα κ' ἐχάθα*, (γυναικεία ἔκφρασις) ἔμεινα ἐμβρόντητος ὑπὸ τοῦ φόβου.

Καρδία, ἡ καρδία, 2 ἡ τόλμη, ἡ ἀνδρία, Γαλ. cœur, courage.

Καρκαλάκια (τὰ), τὰ σεσηπότα, ἐξηραμμένα καὶ τετριμμένα ξύλα, ἅπερ ἡ θάλασσα ῥιπτει παρὰ τὴν ἀκτὴν, πλησίον τῶν ἐκβολῶν ποταμοῦ.

Καράλιν (τὸ), κάλαθος ἐν ᾧ ἐναποτίθενται τὰ τεμάχια τοῦ ἐκ τῆς τραπέζης περισσεύοντος ἄρτου.

Καταιρὴ (ἡ), ἡ ἁλουσιά.

Καταιρίζω, ξεπλύνω τὰ φορέματα διὰ τελευταίαν φοράν· 2 καθαρίζω, ὡς *ἐκαταίρισεν ὁ οὐρανὸς*, ἐκαθάρισεν ὁ οὐρανός.

Κατακάθομαι, κάθημαι καὶ δὲν ἔχω πλέον ὄρεξιν νὰ σηκωθῶ, κατακάθημαι.

Καταγκάθιν (τὸ), (ἴσως κατὰ παραφθορὰν ἐκ τοῦ κατακάθισμα), τὸ μετὰ τὴν βράσιν καὶ διήθησιν μένον ἔλαιον εἰς τὸ βάθος τοῦ λέβητος μετὰ τῶν κρομμύων. Οἱ Οἰνοεῖς βράζουσι τὸ καρυδέλαιον μετὰ κρομμύων, ὅπως δώσωσιν αὐτῷ ἡδεῖαν γεῦσιν.

Κατατραρῶ, πολυπραγμονῶ τὰ ξένα.

Καταῤῥάχτες (ὁ), καταῤῥάκτης, θυρόφυλλον διὰ τοῦ ὁποίου ἐπικλείεται ἡ κλίμαξ τῶν οἰκιῶν.

Καταῤῥοὴ (ἡ), ἡ λέξις αὕτη παρ' Οἰνοεῦσιν ἐκφράζει ἀράν, ὡς *καταῤῥοὴ 'τὸ κηφάλι σ' ἀπάνω, καταῤῥοὴ ἀπάνου σου, καταῤῥοὴ τὴν κορίδα σ' ἀπάνου*.

Κατασταλάζω, λέγεται ἐπὶ τῶν ὑγρῶν, μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς *ἤρτεν καὶ κατεστάλαξεν ἀδά*, ἦλθε κι' ἀπόμεινεν ἐδῶ.

Κατολέως, αἴλουρος, γάττος.

Κατουχίζω, κατηγορῶ.

Κατώγιν (τὸ), ὑπόγεων.

Κατωθόριν (τὸ), ὁ οὐδός, τὸ κατώφλιον.

Κελεφὸς (ἴσως ἐκ τοῦ χαλεπὸς) κακὸς. *Μὴ γίνεσαι καλεφὸν παιδίν*, μὴ γίνεσαι κακὸν παιδίον.

Κεφαλόχωμα, εἶδος ἀργίλου χρησιμευούσης τοῖς χωρικοῖς τοῖς πέριξ τῆς Οἰνόης ἀντὶ σάπωνος.

Κλεψίος (ὁ), ἡ κλοπή.

Κλεψισμάτου, κλοπιμαῖον. *Κλεψισμάτου ἔνι*, κλοπημαῖον εἶναι.

Κλούχτικον, κλούβιον.

Κνιδέα (ἡ) κνίδη ἀτσικνίδα.

Κοιλία, ἡ κοιλία. *τσὴ κοιλίας μου νὰ μὴ μοιάζῃς*, ἔκφρασις γυναικεία λεγομένη πρὸς κακότροπα παιδία, δηλαδὴ εἴθε τὸ τῆς ἐμῆς γαστρὸς τέκνον νὰ μή σοι ὁμοιάζῃ·

Κομποσκοίνιν (κομβοσχοίνιον), κομβολόγιον·

Κορίδιν, τὰ ὠὰ τῆς φθειρός.

Κόντσιν (τὸ), ὁ ἀστράγαλος, τὸ κότσι.

Κορακωτήριν (κορακωτὴρ), ὁ Κόραξ τῶν θυροφύλλων.

Κορδύλα, κόμβος, 2

Κορδυλιάζω. κάμνω κόμβον.

Κόρη, ἡ κόρη, 2, ἡ κούστα, κούκλα. *Παίζω κόραις*, παίζω μὲ ταῖς κούτσαις.

Κορκότος σῖτος κοπανισμένος ἀφοῦ βραχῇ ὀλίγον, καὶ ἐκκεκαθαρμένος ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ.

Κορίδιν (τὸ) ἡ κόρυζα.

Κορώνα, ἡ κορώνη, ὁ κόραξ. Οἱ Τραπεζούντιοι περιφρονητικῶς λέγουσι *κορώναις*, οὕτινος ἀντίστοιχον φράσιν παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἕλλησι δὲν γνωρίζω. Πρὸς κατάληψιν ὅμως τῆς σημασίας αὐτοῦ ἃς εἴπω τὰ ἑξῆς. *Γιατὶ κ' ἔρχεται, κὶ καταδέχκεται ναί; κορώναις!* Ὁμοιάζει ὀλίγον τῷ ἀρχαϊκῷ *εἰς κόρακας*.

Κορωνίτσα, ἀτόπημα, στραβοδουλειά. *Τί κορωνίτσαις ἐποῖκες*, τί στραβοδουλειαῖς ἔκαμες.

Κόστα (ἡ), εἶδος ἄνθους πλατυφύλλου.

Κουδίζω, Γαλλιστὶ becqueter, τσιμπῶ μὲ τὸ ῥάμφος.

Κουδοῦκιν (τὸ) ῥάμφος. le bec.

Κουλακεύω (κολακεύω), θωπεύω, χαϊδεύω τὰ μικρὰ παιδία. καὶ τί ἄλλο εἶναι ἡ θωπεία διὰ τὰ μικρὰ παιδία ἢ κατώτερος βαθμὸς κολακείας.

Κουνίσκομαι, περιδινοῦμαι, κουνιοῦμαι.

Κουτούκιν (τὸ), χονδρὸν κούτσουρον· μεταφορικῶς ὁ ἀναίσθητος.

Κουλεῶ, κολαίνομαι. *ὄντας γελᾶ κουλεοῦν τὰ μάγλ' ἀτὲς*, ὅταν γελᾷ κοιλαίνοναι αἱ παρειαίτης.

Κοτύλιν (τὸ), ἡ κοτύλη.

Κωλίζω, μεθύω ἀπὸ πνευματώδη ποτά.

Κωφὸν ὠτὶν, κωφεύειν. *Κωφὸν ὠτὶν ἐποῖκ' ἀτό*, ἐκώφευσα εἰς αὐτό.

Κοκκύμελον (κοκκύμηλον), δαμάσκηνον.

ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

Ο ΧΟΡΟΣ.

(Συνέχεια).

Ὁ Λόρδος Τρέβωρ ἐδέχθη τὸν Φραγκίσκον Περσηβάλην μετὰ χαρᾶς εἰλικρινοῦς. Ὁ γερων Λόρδος λαβὼν αὐτὸν παρουσίασεν αὐτὸς εἰς τὴν θυγατέρα του, ἀλλ' ἐνταῦθα ἡ σκηνὴ μετεβλήθη. Ἡ Μαρία ὑπεδέχθη τὸν μνηστῆρα αὐτῆς μετὰ ψυχρότητος τοσοῦτον μείζονος ὅσον ἡ καρδία αἴφνης ἐξυπνήσασα ὠθεῖτο σφοδρότερον πρὸς αὐτόν. Τὸ ὄνομα μόνον τοῦ Φραγκίσκου διετάραξε τὸν λήθαργον αὐτῆς καὶ διέσχισε τὸ διαβολικὸν κάλυμμα δι' οὗ περιεβάλλετο ἡ ἐλευθέρα θέλησις αὐτῆς. Ἡ δὲ θέα τοῦ Φραγκίσκου ἐπέρανε τὴν μεταφυσικὴν ταύτην θεραπείαν. Ὁ καταῤῥάκτης ὅςις παρεμπόδιζε τὸν ὀφθαλμὸν τῆς καρδίας της, ἔπεσεν αἴφνης, καὶ ἀνέβαλε τὸ φῶς της. Ἐξεπλάγη, ἐγένετο ἔντρομος εἰδοῦσα οὕτω καθαρὰ εἰς τὰ ἐντός της. Ἔπειτα δὲ δι' ἀντιδράσεως ἀναγκαίας καὶ αἰφνιδίου, ἐπανέστη κατὰ τῆς δεσποτικῆς χειρὸς ἥτις ἐτύφλωσεν αὐτήν. Ἀλλ' ἦτο ἀδύνατος, ἦτο καταβεβλημένη. Ὁ Αἰθίοψ δοῦλος δὲν ἐπανίσταται κατὰ τοῦ κυρίου αὐτοῦ εἰμὴ τὴν νύκτα καὶ ἐντὸς τῶν πυκνῶν δασῶν, ὅπου ὁ φοβερὸς ὀφθαλμὸς ἐκείνου δὲν ἀκολουθεῖ αὐτόν. Ἡ δὲ Λαίδη Καμβέλλη ἦτο πλησίον τῆς Μαρίας.

Ἡ Μαρία ὑπέκυψε πάλιν, οἱ ὀφθαλμοί της μόλις ἀνεωχθέντες ἐκλείσθησαν πάλιν· ἔκαμεν ὅτι κάμνει ὁ Αἰθίοψ εἰς τὰ ἐξημερώματα ὅταν ἀκούσῃ τὴν μάςιγα τοῦ ἐπιςάτου· ἔπνιξε τὰ παράπονα τῆς καρδίας της καὶ κατέςη πάλιν διαθέσεως παθητικῆς.

Ἰδοὺ τίνι τρόπῳ ἡ ἀξιόλογος ἡ πνευματώδης γυνὴ δύναται νὰ μὴ ἀξίζῃ περισσότερον τῆς κακίςης καὶ ἀνοήτου. Ἰδοὺ τίνι τρόπῳ ἡ ὑποταγὴ, ἡ μέχρι δουλείας, καὶ ἄνευ λόγου ὑποταγὴ, δύναται νὰ ὁμοιάσῃ πρὸς τὴν βλακίαν, ὡς ὁμοιάζουσι δύω σταγῶνες ὕδατος, καὶ νὰ φέρῃ ἔξω τῆς ὁδοῦ τοῦ ὀρθοῦ λόγου τὰ ἐκλεκτότατα πνεύματα. Καὶ ποία ἡ θεραπεία τούτου; Ἡ τύχη. Ἔπειτα δὲ τὸ πρᾶγμα εἶναι σπάνιον· διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖςον αἱ νεάνιδες δὲν ἁμαρτάνουσι διὰ πολλῆς ὑποταγῆς.

Ὁ Θεὸς γινώσκει ὅτι ἡ Λαίδη Καμβέλλη δὲν εἶχε κακὸν σκοπὸν· ἐκεῖνος ὅςις ἤθελε δείξει εἰς αὐτὴν διὰ τοῦ δακτύλου τὴν αἱμοσταγῆ πληγὴν ἣν αὕτη διετήρει ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς προσφιλοῦς αὐτῆ νεάνιδος, οὐ μόνον ἤθελεν ἐκπλήξει ἀλλὰ καὶ πληγώσει αὐτήν Τίς ὅμως ἤθελεν ὑποπτευθῇ πρᾶγμα τοσοῦτον ἀπίθανον; Ἡ Μίςς Τρέβωρ ἦτο ἐκ τῶν λαμπροτάτων νεανίδων ἃς ἠδύνατό τις νὰ βλέπῃ ἐν τῷ χρυσῷ πλήθει ὅπερ ἐπλήρου τὰς αἰθούσσς τοῦ πατρός της, καὶ ὀλίγισοι παρατηρηταὶ ἠδύναντο νὰ ἐννοήσωσιν ἢ νὰ μαντεύσωσιν τὴν καθ' ὑπερβολὴν ἀλλόκοτον θέσιν της.

Ἐταπείνωσε λοιπὸν τὰ βλέμματά της ἐνώπιον τοῦ Φραγκίσκου, καὶ δὲν ἀπεκρίθη εἰς τὴν πρόσρησιν αὐτοῦ ἣν ἐπρόφερε μετὰ συγκινήσεως εἰμὴ τραυλίζουσα λόγους τινὰς ἀσημάντους. Ὁ Φραγκίσκος ἤρχισε νὰ φοβῆται φόβον ὀλέθριον· ἠθέλησε πάλιν νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἡ Λαίδη Καμβέλλη ἤγγισεν ἐλαφρῶς τὸν βραχίονά του διὰ τοῦ ἄκρου τῆς ῥιπίδος της.

— Τὸ Ταξειδιόν σας ἦτο τερπνὸν; εἶπε.

Ἔπειτα δὲ μεταβάλλουσα αἴφνης τὴν φωνήν της, ὄχι τόρα, σᾶς καθικετεύω, εἶπε, διότι ὅλοι τὴν βλέπουσιν, μᾶς βλέπουσι!...

Ὁ Φραγκίσκος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τίποτε.

— Αὔριον ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ ἡ Λαίδη Καμβέλλη μετὰ φωνῆς οἰκτροτέρας ἢ ὥςε ν' ἀπατᾶται πλέον ὁ Φραγκίσκος· αὔριον θέλω σᾶς ἐξηγηθῆ.... Θεωρήσατέ με πάντοτε φίλην σας ἀγαπητέ μοι

Φράγκη .... Ἡ ταλαίπωρος κόρη ἀντέχει πολύ .... ὑπέφερε πολύ ! . . .

Πῶς, Κυρία μου ! ἀνεβόησεν ὁ Φραγκίσκος, πρέπει νὰ ὑποθέσω ; . . .

— Σᾶς παρακαλῶ, Κύριε Περσηβάλη, ἂς περιμείνωμεν ἕως αὔριον.

Ταυτοχρόνως ἡ Λαίδη Καμβέλλη ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Φραγκίσκου ἣν συνέσφιγξε μετ' εὐαισθησίας οὐχὶ προσποιητῆς. Ὁ δὲ Φραγκίσκος ἀπεχαιρέτησε καὶ ἀπεμακρύνθη φέρων τὸν θάνατον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.

— Ἡ Μίς Τρέβωρ μοὶ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ δεχθῇ τὴν χεῖρά μου διὰ ταύτην τὴν καδρίλλιαν, εἶπεν ὁ ταγματάρχης Βόρουχαμ, εἰς τοὺς πρώτους ἤχους τῆς ὀρχήστρας ἥτις ἤρχιζε τὸ προανάκρουσμα. Ἀλλ' ἡ Μαρία ἔμενεν ἀκίνητος καὶ μηδενισμένη.

Εὐαρεστηθῆτε νὰ συγχωρήσητε τὴν ἀνεψιάν μου, εἶπεν ἡ Λαίδη Καμβέλλη, ἧς τὰ βλέμματα ἔφανον παντοῦ, πρὸ τοῦ τέλους τοῦ χοροῦ θέλει ἀποζημιωθῆ χορεύουσα μεθ' ὑμῶν.

Ἀλλόκοτον μειδίαμα ἐφάνη ὑπὸ τὸν μύστακα τοῦ ταγματάρχου Βόρουχαμ.

— Ὁ Ῥίο-Σάντος ἔρχεται πολὺ ἀργὰ εἶπεν εἰς τὸ οὖς τοῦ Δόκτωρος Μύλλερ.

Ὁ Δόκτωρ ἀπεκρίθη σιγηλῶς ἐν καθαρευούσῃ Ἀγγλικῇ γλώσσῃ, ἂν ὄχι γλαφυρᾶς, καὶ ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου Γερμανισμοῦ κατὰ τὴν προφοράν.

— Βασίζεται ἐπὶ τῆς ἀγαθῆς ταύτης Λαίδης Καμβέλλης, καὶ νὰ μὲ πάρ' ὁ διάβολος ἂν δὲν ἔχῃ δίκαιον νὰ σηρίζεται ἐπ' αὐτῆς .... Ἄνευ αὐτῆς δὲν ἐγγυῶμαι διὰ τὴν μικράν.

— Ἡ μικρὰ αὕτη βαίνει ψηλαφητεί .... διχάζει .... νομίζω ὅτι ἀγαπᾷ τὸν ἄλλον ....

— Πά ! Ἴσως ἔχει καρδίαν .... ἀλλ' ὀφθαλμούς ; ....

— Ἄλλως τε ὑπάρχει ἡ θεία της !

Ἡ δὲ θεία ἔλεγεν εἰς τὴν ἀνεψιάντης.

— Τέκνον μου τὸ δυσκολώτερον κατωρθώθη .... διὰ τὸ ἐπίλοιπον φροντίζω ἐγώ .... Ἀ ! Ἂν δὲν ἦτο διὰ σὲ Μαρία δὲν ἀναδεχόμην τὴν πρεσβείαν ταύτην .... Ὁ ταλαίπωρος ὁ Φραγκίσκος ! .... Ἀλλὰ πρόκειται περὶ τῆς εὐδαιμονίας σου. Πρέπει ν' ἀφωσιωθῶ εἰς σὲ, ἀγαπητήμου κόρη· Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἐπέθεσε φίλημα ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ καὶ ὑγροῦ μετώπου τῆς Μίς Τρεβώρ. — Μήπως εἶσθε ἀσθενής, ἀγαπητή μου, ἠρώτησε μετ' ἀνησυχίας.

— Δὲν ἠξεύρω, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία πάσχω .... Νομίζω ....

— Τί νομίζετε, θυγάτριόν μου ;

— Νομίζω ὅτι ἀπατώμεθα ἀμφότεραι ... Ἡ θεία τοῦ Φραγκίσκου . . .

— Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε, εἶπε διακόπτουσα αὐτὴν ἡ Λαίδη Καμβέλλη, ἥτις ἀνέλαβε πάραυτα τὴν ἀταραξίαν της· ἐμπιστεύθητι εἰς ἐμὲ, κόρη μου, διότι ἐγὼ γνωρίζω τὰ τοιαῦτα .... Ἀ ! εἶσαι εὐτυχὴς, διότι ἠδυνήθην νὰ μαντεύσω τὰ αἰσθηματά σου ! . . .

Ὁ Φράγκης περιεπλανᾶτο εἰς τὰς αἰθούσας προσπαθῶν ν' ἀπομακρύνῃ τὸν λυπηρὸν φόβον ὅτις κατέθλιβεν αὐτὸν, καὶ νὰ ὑποθάλπῃ τὰς ἐλπίδας του. Ἄλλως τε ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Λόρδου Τρέβωρ ἦτο τοσοῦτον εἰλικρινὴς ὅσον καὶ πρότερον, καὶ οἱ λόγοι τῆς Λαίδης Κομβέλλης ἠδύναντο νὰ ἑρμηνευθῶσι πολυτρόπως. Ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν Μαρίαν ! ἦτο δυνατὸν νὰ ἀπατηθῇ τις μετὰ τὴν ψυχρότητα ἐκείνην ἥτις ἠκολούθησεν αἴφνης εἰς τὴν ἄλλοτε θελκτικὴν ἀφελειάν της; ἠδύνατό τις ν' ἀμφιβάλλῃ πλέον; Ὁ Φράγκης ἠγωνίζετο νὰ καταπολεμήσῃ τὰς ὑποψίας του, ἀλλ' ἡ νικηφόρος ἀπόδειξις ἐμηδένιζε τοὺς ἀγῶνάς του. Ποῦ, καὶ ποῦ οἱ φίλοι του τὸν ἐσαμάτων διὰ τὸ *καλῶς ὡρίσετε.*

—Τί εἰδήσεις περὶ τοῦ Σίμπλωνος; τὸν ἠρώτησέ τις.

— Θὰ μὲ δείξητε τὸ λεύκωμά (album) σας, Φράγκη, εἶπεν ὁ ἄλλος.

— Πόσον κατηφὴς εἶσθε, ἀνεβόησε τρίτος τις. Μήπως ἐμάθετε ἤδη . . . ;

Ὁ Φραγκίσκος διέκοψε τὸν τελευταῖον τοῦτον.

— Τί ; ἠρώτησε μετὰ σφοδρᾶς ἀνησυχίας.

— Κακόμοιρε ! ἐψιθύρισεν ὁ φίλος, ἀλλ' εἰσέτι δὲν ἔγεινεν ἐπισήμως .... εἶναι ἁπλῶς ἀδόμενα ....

— Τί λέγουσι τὰ ἀδόμενα ταῦτα ;

— Λέγουσι . . . ἴσως ὅμως ψεύδονται .... λέγουσιν ὅτι ἡ Μίς Τρέβωρ μέλλει νὰ ὑπανδρευθῇ τὸν Ῥίο-Σάντον.

Ὁ Φρακίκσκος ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον.

— Τίς εἶναι ὁ Ῥίο-Σάντος οὗτος ἠρώτησεν.

Ὁ δὲ φίλος βλέπων αὐτὸν μετ' ἀπορίας.

— Δὲν ἠκούσατε, Φράγκη, εἶπε, νὰ ὁμιλῶσι περὶ τοῦ Ῥίο-Σάντου ;

— Περὶ τίνος λοιπὸν ὁμιλοῦσιν ἐν Ἑλβετίᾳ; . . . Ὁ Ῥίο-Τάντος εἶναι μαρκέσιος ὅτις δὲν ἔχει τὸν ὅμοιόν του,... μαρκέσιος. . . . Χαίρετέ, φίλε,... Περσηβαλ, Βλέπω ἐκεῖ πέραν τὸν Σὶρ Παῦλον, ὅστις μοὶ κάμνει νεῦμα ὅτι χρειάζεται τέταρτος εἰς τὸ οὐΐστι.

Ὁ Φραγκίσκος ἔμεινε μόνος καὶ ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

— Ἀγαπητέ καλῶς ὡρίσετε, ἐβόησέ τις ἰσχνοφώνως εἰς τὸ οὖς του· ἔχω αἰῶνας νὰ σᾶς εἰδῶ, καὶ ἔλεγον χθὲς .... εἰς ποῖον τὸ ἔλεγον ; Ναὶ, ἔλεγον εἰς τὸν φίλον μου τὸν Μαρκέσιον .... τῷ ἔλεγον, ἔχω αἰῶνας νὰ ἴδω τὸν Φράγκην, εἶμαι βέβαιος ὅτι κάμνει τὰ ἰδικά του εἰς τὴν Ἑλβετίαν. Ὁμιλῶ σπουδαίως, τοῦτο ἔλεγον . . . Ἀλλὰ φαίνεσθαι λυπημένος, φίλτατε . . . . Τὸ μαντεύω· μανθάνω ὅτι ὁ Ῥίο-Σάντος . . .

— Λοιπὸν εἶναι ἀληθὲς ! ἐψιθύρισεν ὁ Φράγκης.

— Φίλτατε, δὲν εἰξεύρω.

— Ἀλλ' αὐτὸς ὁ διάβολος Ὁ Ῥίο-Σάντος ἁρμενίζει τόσον καλὰ ὥστε .... Ἔπειτα δὲ φίλτατε, ἔχει περισσότερα ἑκατομύρια παρ' ὅσα ὑμεῖς ἔχετε. Περισσότερα τοῦ ἑξ ἑκατὸν λιρῶν εἰσοδηματός σας. Ἀ. Εἶναι τρομερὸς ἀντίπαλος !

Ὁ ὑποκόμης Λακτούρης Λούκης εἰπὼν ταῦτα περιεγράφη ἐφ ἑαυτὸν καὶ ὑπῆγε νὰ φλυαρήσῃ ἀλλοθι.

Ἐνῷ ὁ Φραγκίσκος περιεφέρετο χωρὶς νὰ βλέπῃ,

καὶ ἐκλονεῖτο ὡς μεθυσμένος, ἠσθάνθη γυναικεῖον βραχίονα διεισδύοντα ὑπὸ τὸν ἰδικόν του.

— Κύριε Φράγκη Περσηβαλ, τῷ εἶπεν ἡ κόμησσα τοῦ Δερβῆ, εἶσθε δυςυχὴς, εἶσθε λίαν δυςυχής ; σᾶς λυποῦμαι .... διότι πρέπει βέβαια νὰ ἐμάθετε ἤδη ....

— Νομίζω ὅτι ἔμαθον ἤδη τὰ πάντα, Κυρία μου.

— Τὰ πάντα ; .... ὄχι, Κύριε Περσηβάλη, δὲν ἐμάθετε τὰ πάντα ... Ἀκούσατε λοιπὸν, καὶ ἐγὼ ὑποφέρω, καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἀνακουφίσω τὸν πόνον σου· ἴσως δέ . . .

Μαντευτικὸν δαιμόνιον ἐνοικεῖ εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας παντὸς ἀνθρώπου. Ὁ Φράγκης εἰ καὶ ἡμιθανὴς σχεδὸν ἐννόησε καὶ ἐσράφη ἐκπεπληγμένος πρὸς τὴν Λαίδην Ὠφέλειαν, αὕτη δὲ ἐμειδίασε μελαγχολικῶς.

— Ἴσως καταςήσω ὑμᾶς ἱκανὸν νὰ νικήσητε τὸν Ῥίο-Σάντον ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ· διότι δὲν δυναταί τις νὰ νικήσῃ τὸν Ῥίο-Σάντον διὰ τῶν συνειθισμένων ὅπλων. . . .

— Πάντοτε ὁ Ῥίο- Σάντος ! εἶπε κατὰ νοῦν ὁ Φράγκης ὅστις ἠσθάνετο διεγειρομένην ἐν τῇ καρδίᾳ του ἔχθραν μανιώδη καὶ ἀπεριόριςον.

— Ἐλᾶτε νὰ μὲ ἴδητε αὔριον, ἐξηκολούθησεν ἡ κόμησσα Δερβῆ, διότι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μέλλω νὰ σοὶ ἀποκαλύψω λέγονται σιγαλέως, καὶ μὲ θύρας κεκλεισμένας ἐν θαλάμῳ μεταξὺ δύο προσώπων .... Καὶ οὕτω πάλιν ὁ λαλῶν εὑρίσκεται εἰς κίνδυνον ὡς καὶ ὁ ἀκροώμενος .... Εἰς αὔριον, φίλε Φράγκη Περσηβαλ.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ὑπέκλινε χαριέντως καὶ μειδιῶσα, ὡσανεὶ ἐξήρχετο ἐκ διασκεδάσεως ματαίας. Ἀλλ' ὁ Φραγκίσκος δὲν εἶχε τόσην δύναμιν. Ἡ ἀδημονία του ἀναγινώσκετο ἐπὶ τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου του, ἐξηκολούθει δὲ νὰ περιπατῇ ζητῶν τοῖχον ἵνα στηριχθῇ, ἢ ἔδραν ἵνα πέσῃ ἐντὸς αὐτῆς. Ἡ Μίς Ἄρτεμις Στευάρτη τὸν παρετήρησε καὶ τὸν προσεκάλεσε,— Μείνατε πλησίον μου, Φραγκίσκε, εἶπεν αὕτη. — Ἀ ! ἔχω πολλὰ πράγματα νὰ σᾶς εἴπω ... Ναὶ, εἶξευρα ὅτι τοῦτο ἔμελλε νὰ σὲ λυπήσῃ ἀπαρηγόρητα.

— Εἶσθε φίλη της, ἐψιθύρισεν ὁ Φράγκης ὅστις μόλις ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ, πρέπει νὰ γνωρίζητε τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδίας της .... Εἴπατέ μοι....

— Θὰ σᾶς εἴπω πᾶν ὅ,τι γνωρίζω, ταλαίπωρε ἐξάδελφέ μου, ἀλλὰ προσπαθήσατε ν' ἀναλάβητε τὴν προτέραν γενναιότητά σας.

Ἄρτεμι ὁμιλήσατέ μοι σᾶς περιμένω.

— Ὑποφέρει ὅσον καὶ ὑμεῖς Φράγκη, πιςεύσατέ με. Συμβαίνει τι ἐν αὐτῇ ὅπερ δὲν ἐννοῶ, ἀλλ' ἡ καρδία της δὲν μετεβλήθη ποσῶς· ἡ Μίς Τρέβωρ σᾶς ἀγαπᾷ πάντοτε. Πνοὴ ἐκςατικῆς χαρᾶς διῆλθε τὴν ἀθυμοῦσαν ψυχὴν τοῦ Φραγκίσκου.

— Ὁμιλοῦσι περὶ αὐτοῦ, ἡ Λαίδη Κσμβέλλη ἐπιθυμεῖ αὐτόν .... καὶ ἡ Μαρία δὲν ἀντιτείνει.

— Ἡ Μαρία δὲν ἀντιτείνει! ἐπανέλαβεν ὁ Φράγκης αὐτομάτως πως.

— Ὁ Ῥίο-Σάντος τὰς ἐμάγευσεν ....

— Πάλιν αὐτὸς ὁ Ῥίο-Σάντος ! . . Ἄρτεμι ! ... τὸν γνωριζετε ;

— Τὸν γνωρίζω, ἀπεκρίθη ἡ Μίς Στευάρτη, καὶ χαμαὶ βλέπουσα ἠρυθρίασε.

— Νὰ μοὶ τὸν δείξητε . . . νὰ μοὶ εἴπητε τί ἄνθρωπος εἶναι . . .

— Εἶναι ἄνθρωπος εἰς τὸν ὁποῖον οὐδὲν δύναται ν' ἀντιςαθῇ, ἐπρόφερε σιγαλέως ἡ νεᾶνις· εἶναι ὡραῖος, εὐγενὴς, ῥωμαλέος, οἱ δὲ λοιποὶ ἄνθρωποι ὀλίγον τῷ ὁμοιάζουσιν. . . . Οὐαὶ εἰς τοὺς ἀντεραςάς του, Φράγκη ! . . .

Οὐαὶ εἰς αὐτόν ! ὑπέκρουσεν ὁ Περσηβάλης ἐνθουσιῶν τρομερά. — Σᾶς λέγω νὰ μοὶ τὸν δείξητε! . . . Ἀ! πρέπει νὰ τὸν ἴδε κατὰ πρόσωπον, τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, πρέπει ! . . .

Ἡ μονότονος καὶ βροντώδης φωνὴ τοῦ εἰσαγγελέως διέκοψε τὸν Φραγκίσκον, καὶ ἀνήγγειλεν ἐμφαντικῶς· « Ὁ Δὸν Ἰωσὴφ-Τέλλης δὲ Ἀλαρκάων, μαρκέσιος δὲ Ῥιο-Σάντος . . . .»

Τὸ ὄνομα τοῦ Ῥίο-Σάντου οὕτω πομπωδῶς διαγγελθὲν διὰ τοῦ οἴκου διεσπάραξε τὸ οὖς τοῦ Φραγκίσκου Περσηβάλη, καὶ ἀντήχησεν εἰς τὰς ἐντὸς αὐτοῦ ὡς πάταγος βραγχώδης· καὶ οὕτω τὴν σιγμὴν καθ' ἣν ὠνόμαζε τὸν ἄγνωςον μὲν, ἀλλ' ἤδη βδελυττόμενον ἀντίζηλον, ἡ τύχη τὸν ἔρριψε θορυβωδῶς κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ, ὁ Φράγκης τρέμων ὑπὸ θυμοῦ, καὶ ἠλεκτριζόμενος ὑπὸ τῆς ἀγρίας ἐκείνης χαρᾶς ἥτις κυριεύει τοὺς ἀνδρείους προσεγγίζοντος τοῦ ἐχθροῦ. ἀπετίναξεν αἴφνης τὴν ἀδράνειάν του καὶ διασχίζων τὸ πλῆθος, ὑπῆγε κ' ἐςάθη ὁρμεμφύτως πως εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου τοῦ μεταξὺ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου, καὶ τοῦ μέρους τῆς αἰθούσης τοῦ κατεχομένου ὑπὸ τῆς Λαίδης Καμβέλλης καὶ τῆς Μίς Τρέβωρ· ἐσυμπέρανε βέβαια, ὅτι κατὰ πρῶτον ἐκεῖθεν ἤθελε περάσει ὁ Ῥιο-Σάντος

Ὁ Ῥίο-Σάντος, λοιπὸν, ἐνεφανίσθη.

Ἦτο ἄνθρωπος ὑψηλοῦ ἀνοςήματος, καὶ ἡρωϊκοῦ ἤθους· Τὸ πρόσωπόν του, λεπτοὺς ἔχον τοὺς χαρακτῆρας, ἐξέφραζε τὴν ὑπεράνθρωπον ἐκείνην γαλήνην, ἣν θαυμάζει τις εἴς τινα Ἰταλικὰ πρόσωπα, ἀλλ' ὄχι εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν. Ἦτον ὡραῖος, ὡραῖος ὅσον κλυτοτέχνης ζωγράφος δύναται νὰ φαντασθῇ βασιλέα ἢ θεόν τινα.

Τὸ χαρίεν καὶ ὠοειδὲς σχῆμα τοῦ προσώπου του δὲν ἀσχημίζετο ποσῶς ὑπὸ γενείου σχήματος ῥωμαντικοῦ, κατὰ τὸν τότε ἐπικρατοῦντα συρμὸν, καὶ τὸν εἰσδύοντα μέχρι τῆς ὑψηλοτάτης κοινωνίας· ἀλλὰ μόνον ἐκοσμεῖτο ὑπὸ λεπτοῦ μύςακος ὑπερμέλανος, καὶ ἀνεςραμμένου κατὰ τὸν Ἰσπανικὸν ἢ Πορτογαλλικὸν τρόπον. Ἡ δὲ κόμη αὐτοῦ φυσικοὺς ἔχουσα βοςρύχους, δὲν ἀνῆκεν εἰς τὸ δεῖνα ἢ δεῖνα σχῆμα τῆς κόμης, ἀλλὰ συνεσωματοῦντο οἱ πλόκαμοι αὐτῆς τυχαίως πως καὶ μὲ χαρίεντας κυματισμοὺς, ἀρίνοντες ἀνοικτὸν τὸ εὐρὺ, τὸ θαῤῥαλέον καὶ ὑπερήφανον μέτωπόν του. Οἱ δὲ ὀφθαλμοί του κατεγοήτευον δεσπόζοντες ὑπὸ τὸ ἀῤῥενωπὸν τόξον τῶν μελάνων ὀφρύων του. Ἓν μόνον πρᾶγμα ὅμως εἰς τὸ θαυμάσιον τοῦτο πρόσωπον ἠδύνατο νὰ φαίνεται

ὡς κηλὶς εἰς τὸν αὐστηρὸν παρατηρητήν. Ὑπῆρχεν εἰς τὸ βλέμμα τοῦ Ρίο-Σάντου καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων του ἔκφρασις ἡδυπαθείας, ἥτις ἐν ὥρᾳ ἀναπαύσεως ἔτερπεν αὐτὸν δι' ὀνείρων ποιητικῶν. Ἀλλὰ τὸ αἴσθημα τοῦτο αἴφνης διερεθιζόμενον ἠδύνατο νὰ μὴ γνωρίζῃ πλέον ὅρια, καὶ νὰ καταντήσῃ εἰς τὸν ῥωμαλέον καὶ περιπαθέστατον τοῦτον ἄνθρωπον εἰς τὸ ἔπακρον τῆς παραφορᾶς καὶ παραφροσύνης.

Ἀλλὰ ποῖον ὑπάρχει τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον παρατηρηταί τινες δὲν ἀποκαλύπτουσι μυρίους λόγους ὑποψίας ἢ φόβου;

Τὸ βάδισμα τοῦ Ρίο-Σάντου ἦτο ἡγεμονικόν, ἀλλὰ τὸ μεγαλεῖον αὐτοῦ ἀπεῖχεν ἐπιδείξεως συνδυαζόμενον μετ' ἀμιμήτου χάριτος. Ἡ ἐνδυμασία αὐτοῦ ἦν αὐστηροτάτης καὶ ἀνεπιλήπτου φιλοκαλίας, καὶ τρία βασιλικὰ παράσημα ἤστραπτον ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀκουσθὲν διήγειρε θρῦλον συνεχῆ ἐν τῷ πλήθει. Κυρίαι τινὲς περιέπλεξαν τὰ σχήματα (figures) τῆς καδρίλλιας, ἄλλαι πάλιν ἐλησμόνησαν ν' ἀποκριθῶσιν εἰς τετριμμένην τινὰ ἐρώτησιν τοῦ καβαλιέρου των. Ὁ θρῦλος ἔπαυσε μετ' οὐ πολὺ ἀλλ' ἡ συγκίνησις διήρκεσε, καὶ πᾶσα γυναικεία καρδία ἠσθάνθη αὔξουσαν τὴν ἔμφυτον σπουδαρέσκειάν της.

Ὁ Φραγκίσκος Πέρσηβαλ δὲν ἠδύνατο νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸν ἔξοχον μαρκέσιον κατὰ τὰ ἐξωτερικὰ προτερήματα. Ἦτο μὲν καὶ αὐτὸς ὡραῖος, ἀλλ' ἡ καλλονή του δὲν συνίστατο τόσον εἰς τὴν κανονικότητα τῶν χαρακτήρων, ὅσον εἰς τὴν εὐγενῆ ἔκφρασιν τῆς νοημοσύνης καὶ γενναιοψυχίας, ἥτις ἔλαμπεν ἐπὶ τοῦ εἰλικρίνειαν ἐμφαίνοντος προσώπου του. Ὁ τρόπος αὐτοῦ ἦν ἱπποτικὸς καὶ ἡ συζυγή του ὑπερήφανος, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ὑπερηφάνειά του ἦτο φιλοφροσύνη, καὶ ἐν ἑνὶ λόγῳ θαῦμα ἦτο ὁ βασιλεὺς τῆς φιλοκάλου καὶ ἐκλεκτῆς ἐκείνης νεολαίας, ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ὁ Ρίο-Σάντος. Ὁ Φραγκίσκος ἦτο πολὺ νεώτερος τοῦ μαρκεσίου, ἀλλ' οὗτος ἦν ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ τῶν ὁποίων τὰ ἔτη δὲν ἀφίνουσιν ἴχνος, καὶ τοὺς ὁποίους ὁ χρόνος φαίνεται λησμονῶν εἰς τὴν πορείαν του. Δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τις πόσων ἐτῶν ἦτο ὁ Ρίο Σάντος, ἀλλὰ δὲν διετήρει πλέον τὴν ἀνθηρότητα ἐκείνην τῆς νεότητος, ἣν διετήρουν οἱ χαρακτῆρες τοῦ Φραγκίσκου.

Ὁ τελευταῖος ἐθεώρησε τὸν ἀντίπαλόν του διαρκῶς καὶ ἀσκαρδαμυκτεί, τοῦ ὁποίου παρεμπόδιζε τὸν δρόμον, ὃν ἠνέῳξε δι' αὐτὸν τὸ πλῆθος. Κατὰ πρώτην ὄψιν ἐνόμισεν ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦτο καὶ ἄλλοτε ἔπληξε τὴν ὅρασίν του, ἀλλ' ἡ ἐντύπωσις αὕτη ὑπῆρξε σύντομος καὶ στιγμιαία. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ Φραγκίσκος εἶδε καὶ παρετήρησε μετὰ σφοδρᾶς ζηλοτυπίας, ἦτο ἡ ἔξοχος καλλονὴ τοῦ Ρίο-Σάντου, τὸ δὲ μῖσός του ηὔξησεν ἀναλόγως τοῦ τρόμου, ὅστις συνέσφιγξε τὰ σπλάγχνα του. Διοτι εἰς τὰς στιγμὰς τῆς ἐρωτικῆς ἀμηχανίας ὅπου ἡ ἀδημονία παραλύει τὴν διάνοιαν, ἡ καλλονὴ ἐμφανίζεται ὡς τὸ μόνον καὶ ὑπέρμαχον ὅπλον· Ὁ Φραγκίσκος ἠσθάνθη ἐκυτὸν ἡττημένον καὶ μηδενισμένον ὑπὸ τῆς καλλονῆς τοῦ ἀντιπάλου του.

Τὸν ἐθεώρει λοιπὸν ἀδιακόπως κωλύων τὴν διάβασίν του. Ὁ δὲ Ρίο-Σάντος πρῶτον μὲν ἐβράδυνε τὸ βῆμά του, ἔπειτα δὲ ἐσάθη ζητῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὴν Λαίδην Καμβέλλην καὶ τὴν ἀνεψιάν της, χωρὶς καὶ νὰ παρατηρήσῃ τὸν Φράγκην — Ἐκεῖ πέρα, ἐκεῖ, Μαρκέσιε! ἐφώναξεν ὁ ὑπηρετικὸς Λαντούρης Λούκας, δεικνύων τὴν γωνίαν τῆς αἰθούσης ὅπου ἐκάθητο ἡ Λαίδη Καμβέλλη. — Αἱ Κυρίαι αὗται παραπονοῦνται διὰ τὴν ἀργητά σου .... Λοιπὸν περσηβάλη, φίλτατέ μοι, εὐαρεστηθῆτε νὰ μᾶς ἀφήσητε νὰ περάσωμεν τὸν Μαρκέσιον καὶ ἐμένα.

Ὁ Φραγκίσκος δὲν ἐκινήθη ποσῶς καὶ ἐξακολουθῶν νὰ βλέπῃ ἀσκαρδαμυκτεὶ τὸν Μαρκέσιον ἔδιδεν εἰς τὸ βλέμμα του ἐρεθιστικωτάτην περιφρόνησιν, ὁ Ρίο-Σάντος ἔκλινεν ἐπ' αὐτὸν βλέμμα γαληνιαῖον· καὶ δὲν ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἄφωνον πρόσκλησιν τοῦ Φραγκίσκου εἰμὴ δι' ὑποκλίσεως χαριεστάτης, λέγων ἁπλῶς, — Θὰ προσπαθήσω νὰ λάβω τὴν τιμὴν τοῦ νὰ παρουσιαθῶ εἰς τὸν Κύριον Φραγκίσκον Περσηβάλλην.

Καὶ πρὶν ἢ ὁ Λαντούρης Λούκης χειροτερεύσει τὰ πράγματα διὰ τῆς ἀκαίρου προθυμίας του, ὁ Μαρκέσιος ἔνευσεν ἀνεπαισθήτως, καὶ εἰς τὸ νεῦμά του ἀπεκρίθη ἔξοχόν τι πρόσωπον πρὸ ὀλίγου εἰσελθών, καὶ πρὸ τοῦ ὁποίου διέστησαν πάντες μετὰ τῆς ἐπιδεικτικῆς καὶ ἀφιλοκάλου ἐπιεικείας ἥτις εἶναι ἡ βάσις τῆς ἀγγλικῆς φιλοφροσύνης. Τὸ ἔξοχον τοῦτο πρόσωπον τὸ ὁποῖον γνωρίζομεν ἤδη καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ κομψὸν τοῦ χαροῦ ἔνδυμα δὲν ἀφήσει τὸ ἀσήμαντον καὶ ἁπλοῦ πολίτου ἦθος, ὅπερ εἶχεν ἐκ φύσεως, ἐβάδιζε ὑψωμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν καὶ διεσταλμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς χωρὶν νὰ σταφῇ ποτε διὰ νὰ ἀποφύγῃ σύγκρουσιν ἢ νὰ χαιρετήσῃ γνώριμόν του.

Ὁ τυφλὸς οὗτος ἦν ὁ τοῦ Καπηλείου τῶν Παρασήμων τοῦ Στέμματος.

Εἰς τὸ νεῦμα τοῦ Ρίο-Σάντου μετέβαλε διεύθυνσιν καὶ ἐλθὼν ἐφυτεύθη ἐνώπιον τοῦ Φράγκη καὶ τὸν ἔκαμεν οὕτω νὰ χάσῃ ἀπ' ἐμπροσθέν του τὸν Μαρκέσιον.

— Παραμερίσατε, κύριε! εἶπεν ὁ Φράγκης θυμωμένος.

Ὁ τυχλὸς ἐστράφη πρὸς αὐτὸν, καὶ ῥίπτων ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἀκίνητον καὶ νεκρὸν βλέμμα του.

— Πρὸς ἐμὲ ὁμιλεῖτε; ἠρώτησεν ἠπίῳ τῷ τρόπῳ.

— Πρὸς ὑμᾶς, Κύριε, καὶ μοὶ φαίνεται παράξενον!...

— Πά, πά, πά! φίλτατε, ἀνεβόησεν ὁ Λαντούρης Λούκης καγχάζων, μήπως ἄναψες κερὶ εἰς τὸν διάβολον .... Μὴ θέλεις νὰ μαλλώσῃς μὲ τὸν Σὶρ Ἐδμόνδον Μακενσῆν ὅστις εἶναι τυφλός.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην ἐμουρμούρησεν ὁ Φράγκης μετανοημένος, καὶ πάλιν σταφεὶς ἐζήτει τὸν Ρίο-Σάντον διὰ τοῦ βλέμματος ἐνῷ ὁ τυφλὸς ἐπρόφερεν ἐπιεικῶς.

— Ἐγὼ, Κύριε, σᾶς ζητῶ συγγνώμην.

Ἀλλ' ὁ Ρίο-Σάντος εἶχε γείνει ἄφαντος μεταξὺ τοῦ πλήθους.

— Μήπως εἶναι ἄνανδρος; ἠρώτησε κατὰ νοῦν ὁ Φραγκίσκος· διερχόμενος δὲ τὰς αἰθούσας διὰ τοῦ βλέμματος, τῷ ἐφαίνετο παράξενον πῶς ὁ Μαρκέσιος ἐδράξατο τῆς τυχαίας ταύτης εὐκαιρίας τοῦ ν' ἀποφύγῃ αὐτὸν — Μήπως εἶναι ἄνανδρος ἐπανέλαβε πάλιν. — Ἄ! ἐγὼ τὸν θέλω γενναῖον!.... — Θὰ τὸν εὕρητε ὁποῖον τὸν θέλετε, εὐγενὴς νέε, ὑπέκρουσε σκωπτική τις φωνὴ εἰς τὸ οὖς του.

Ὁ Φραγκίσκος ἐστράφη διὰ μιᾶς, ἀλλὰ δὲν εὗρε πλησίον αὐτοῦ εἰμὴ ὑψηλόν τινα καὶ ξένον τὴν ὄψιν, ὅστις ἀπεσπόγγιζεν ἐπιμελῶς τὰς ὑέλους γιγαντιαίου διόπτρου.

— Τί εἴπετε ἠρώτησεν ὁ νεανίας ὑπερηφάνως.

— Ἐγκὼ τὲν εἶπα τίμποτε, εἶπεν ἀπαθῶς ὁ πελώριος, ὅστις δὲν ἦτο ἄλλος ἢ ὁ Δόκτωρ Μύλλερ.

— Μοὶ ὡμιλήσατε, Κύριε.

— Ἐγκὼ τὲν ὡμίλησα, ταρταῖφλ, ἀπεκρίθη ὁ Γερμανὸς στρέφων τὰ νῶτα.

Ὁ Φραγκίσκος ἐνόμισεν ἑαυτὸν ἠπατημένον, ὅτι τὰ ὦτα του ἐβόμβησαν, καὶ ὁ πυρετός του τὸν ἔκαμε ν' ἀκούσῃ λόγους οὓς οὐδεὶς ἐπρόφερε, ἄλλως τε εἶχεν ἄλλην ἀσχολίαν τόρα.

Ὁ Ρίο-Σάντος ἔφθασεν εἰς τὴν Λαίδη Καμβέλλην καὶ τὴν ἀνεψιάντης. Ἡ γωνία ἐν ᾗ ἐκάθητο κατέστη αἴφνης τὸ κέντρον τοῦ χοροῦ. Ἁπάντων τὰ βλέμματα συνεκεντρώθησαν ἐκεῖ, καὶ ἡ αὐλὴ τῆς Λαίδης Καμβέλλης αἴφνης ἐδιπλασιάσθη· εἶναι πιθανώτατον ὅτι ἡ εὐγενεστάτη αὕτη γυνὴ πρὸ πολλοῦ εἶχε προίδει τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο τῆς παρουσίας τοῦ Ρίο-Σάντου, καὶ ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἐπενήργει οὐκ ὀλίγον διὰ τὴν πρὸς τον ὡραῖον Μαρκέσιον ἀφωσίωσίν της.

Τὸν ἐδέχθη ὡς δέχεται ἡ μήτηρ τὸν υἱόν της, υἱὸν προσφιλῆ καὶ θαυμαζόμενον.

— Ἡ Μαρία ἐγίνετο κατηφής... εἶπεν αὕτη, ἐνῷ ὁ Ρίο-Σάντος ἠσπάζετο τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος.

— Καὶ μόνη ἡ ἀπουσία μου προὐξένει τὴν κατήφειαν τῆς Μίσς Τρέβωρ. Ἠρώτησεν ὁ Ρίο-Σάντος μειδιῶν καὶ ἀσκόπως, ἡ Μίσς Μαρία ἐπειράθη καὶ αὕτη νὰ μειδιάσῃ ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη· Ἡ ἀδιαθεσία της περιεπλέκετο τόρα ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ Μαρκεσίου, ὅστις δὲν εἶχεν ἀποβάλει τὸν μυστηριώδη τρόμον, ὃν ἐκ πρώτης ἀφετηρίας ἐνέπνευσιν εἰς τὴν νεάνιδα. μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἰς τὴν δύναμιν ταύτην προσετίθετο ἤδη καὶ τὸ φίλτρον ὅπερ ὁ Ρίο-Σάντος εἴξευρε νὰ ἐξασκῇ ἐπὶ πάσης γυναικὸς καὶ τὸ ὁποῖον ἡ Μίσς Τρέβωρ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποφύγῃ. Ἀπέναντι τοῦ Ρίο-Σάντου, ὁσάκις ἦτον ὑπὸ τὸ βλέμμα του, ἡ Μαρία πραγματικῶς ἔχανε τὴν συναίσθησιν τοῦ ὅ,τι συνέβαινεν ἐντὸς αὐτῆς. Καὶ ἂν ἤθελεν ἀποφασίσει θαῤῥαλέως ν' ἀποκρούσῃ γενναίως τὴν ἠθικὴν τυραννίαν τῆς θείας της, δὲν ἠξεύρομεν τὶ ἤθελεν ἀποκριθῆ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην καθαρῶς προτεινομένην αὐτῇ· Ποῖον ἀγαπᾷς; Ὥστε ἡ πλάνη τῆς Λαίδης Καμβέλλης αὐστηρῶς ἐξεταζομένη ἦτο συγγνωστή· διότι καὶ αὕτη ἠσθάνετο τὴν ἐπιῤῥοὴν τοῦ φίλτρου αὐτοῦ. Δὲν ἤθελε λοιπὸν εἶναι ἄδικον ν' ἀποδώσῃ τις εἰς αὐτὴν τὸ σφάλμα εἰς ὃ ὑποπίπτει ἐνίοτε καὶ ἡ Μίσς Τρέβωρ;

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ὁ Ρίο-Σάντος ἐφάνη προθυμότερος, περιπαθέστερος καὶ εὐγλωττότερος, παρὰ τὸ σύνηθες, ἡδὲ Μις Μαρία, ἣν φωνὴ ἐνδόμυχος παρεκίνει ν' ἀπέχῃ αὐτοῦ καὶ νὰ ἐγρηγορῇ, παρεσύρετο ἀκουσίως ὑπὸ τῆς μαγείας τοῦ ἀνδρὸς τούτου τὸν ὁποῖον δὲν ἠγάπα, καὶ ἐλησμόνει τὸν Φράγκην τὸν ὁποῖον ἠγάπα. Τοῦτο ἦν ἀνώτερον καὶ τῆς γοητεύσεως, καὶ ἡ Μίσς Ἄρτεμις Στευάρτη εἶχε δίκαιον νὰ λέγῃ, ὅτι ἡ Μαρία ἦτο μαγευμένη. Ἡ λαίδη Καμβέλλη ἠκροᾶτο τοῦ Ρίο-Σάντου, ἀπεκρίνετο αὐτῷ ἀγχινούστατα, καὶ πρὸς τούτοις εὕρισκε καιρὸν τοῦ ἐκφράζειν τὴν ἐκστατικὴν χαράν της περὶ τῆς εὐδαιμονίας τῆς ἀνεψιᾶς της. Προσέθετον δὲ τοὺς λόγους των καὶ οἱ παφευρισκόμενοι ἐπιδοκιμάζοντες καὶ θαυμάζοντες, καὶ ὁ ὑποκόμης Λαντούρης Λούκης ἐφεύρισκε μορφασμοὺς ἐνθουσιασμοῦ ἀνὰ πάντα λόγον τοῦ ἐνδόξου πρωτοτύπου του, καὶ ὑπισχνεῖτο αὐτὸς ἑαυτῷ ν' ἀναφέρῃ αὐτὸν ἐν δέοντι.

Ὁ Φραγκίσκος ἵστατο ὄρθιος ἔν τινι φατνώματι τοῦ τοίχου ἀρκετὰ μακρὰν, ὥστε νὰ μὴν ἀκούῃ τίποτε, ἀλλ' ἔβλεπε τὰ πάντα καὶ ἀπερρόφα μετ' ὀδυνηρᾶς ἀπληστίας τὸ πικρὸν ποτήριον τῆς ζηλοτυπίας. Ἐθεώρει αὐτοὺς ἔχων τὴν ψυχήν του ὅλην συγκεντρωμένην εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἑρμηνεύων πᾶν κίνημα, δίδων εἰς πᾶσαν κίνησιν σημασίαν ἥτις συνεδαύλιζε τὸν πυρετόν του καὶ ἐδιπλασίαζε τὴν ὀδύνην του. Ὅταν ὁ Ρίο-Σάντος ἔκλινε πρὸς τὴν Μαρίαν καὶ περιεκράτει αὐτὴν δι' ὅλης τῆς μαγείας τοῦ βλέμματός του, ὁ Φραγκίσκος ἐνόμιζεν ὅτι ἀνεγίνωσκεν ἐκεῖ ἔρωτα δειλὸν μὲν ἀλλ' εὔγλωττον ἐν τῇ σιωπῇ, καὶ ἡ μανία αὐτοῦ ἔφθανε μέχρις ἀγωνίας.

(Ἕπεται συνέχεια)

Ο ΓΑΜΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙΝ.

(Ἐξ Ἀθηνῶν.)

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ἀλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον· πρὸ τῆς τελετῆς τοῦ Γάμου ἐν Ἀθήναις ἀναποφεύκτος ἦτο ἡ ἐγγύη (ὁ ἀῤῥαβών) ἵνα ἔχῃ κῦρος τὸ γαμικὸν συμβόλαιον· αὕτη δ' ἐγένετο παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ νομίμου κυρίου τῆς νύμφης παρόντων τῶν συγγενῶν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν· ἐκτὸς δὲ τούτων καὶ πολλαὶ ἄλλαι τελεταὶ ἐγίνοντο πρὸ ἢ μετὰ τὸν γάμον, προτέλεια Γάμου ἢ προγάμμεια λεγόμεναι, καθ' ἃς προσφοραὶ τοῖς γαμηλίοις θεοῖς ἐγίνοντο παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς νύμφης· αἱ δὲ νύμφαι ἀνέθετον τὰς ἀπαρχὰς τῆς κόμης αὐτῶν τῇ Ἥρᾳ τῇ Ἀρτέμιδι (πιθανὸν ἵνα ἐξιλεώσωσιν αὐτὴν διὰ τὴν πρὸς τὸν γάμον ἀποστροφήν της) καὶ ταῖς Μοίραις, κατ' ἄλλους δὲ τῷ Ζηνὶ καὶ τῇ Ἥρᾳ τελείᾳ.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου ὅτε ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ νύμφη ἐλούοντο δι' ὕδατος κομιζομένου ἐξ εἰδικῆς τι-

νος πηγῆς (εἰς Ἀθήνας τὸ ὕδωρ τοῦτο ἐκομίζετο ἐκ τῆς πηγῆς Καλιῤῥόης). Μετὰ ταῦτα ἡ νύμφη καθωδηγεῖτο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ κεκαλυμμένη, καὶ ἐφ' ἁμάξης, συρομένης ὑπὸ ζεύγους ἡμιόνων ἢ βοῶν· ἐνίοτε δὲ πολλὴ συνοδία παρηκολούθει τὴν νυμφικὴν πομπήν, ὧν τινες ἔφερον τὰς νυμφικὰς δᾷδας.

Καθ' ὁδὸν χωρούσης τῆς νυμφικῆς πομπῆς, ᾖδον ὑμεναίους· οἱ δὲ συναντῶντες τοὺς νεονύμφους ἐχαιρέτων αὐτούς, εἰσερχόμενοι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ νυμφίου ἔῤῥαιναν αὐτοὺς μὲ διάφορα τραγήματα, εἰς σημεῖον εὐπορίας. (Καὶ σήμερον ἀκόμη ὑπάρχει εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἡ αὐτὴ συνήθεια). Μετὰ δὲ ταῦτα ἤρχετο ὁ καθαυτὸ γάμος ἢ ἡ γαμικὴ θοίνη (τὸ γαμικὸν συμπόσιον), ἥτις ὄχι μόνον ὡς ἑορταστικὴ συνέλευσις ἐχρησίμευεν, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἵνα οἱ προσκεκλημένοι χρησιμεύσωσι μάρτυρες αὐτόπται τοῦ γάμου. Εἰς τὸ συμπόσιον τοῦτο παρευρίσκοντο καὶ γυναῖκες, ἀλλ' αὗται κατεκλίνοντο εἰς χωριστὰς τραπέζας μετὰ τῆς νύμφης, ἥτις ἀκόμη ἔμενε κεκαλυμμένη. Μετὰ τὴν ἑστίασιν ἡ νύμφη ἐφέρετο ἀπὸ τοῦ γαμβροῦ εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον, ἔνθα εἰσερχόμενοι συνέτρωγον μῆλον ἢ κυδώνιον, εἰς σημεῖον τῆς εἰς τὸ μέλλον γλυκείας συνομιλίας αὐτῶν (τὸ τοιοῦτον ἔθιμον σώζεται παρὰ τοῖς Ὀθωμανοῖς)· χορὸς δὲ παρθένων πρὸ τῶν θυρῶν ᾖδε τὸ ἐπιθαλάμιον μέλος, ὡς περιγράφει ὁ Θεόκριτος εἰς τὸ 18 εἰδύλλιον αὐτοῦ, τὸ περὶ τοῦ γάμου τῆς Ἑλένης.

Τὴν ἐπιοῦσαν τοῦ γάμου οἱ οἰκεῖοι ἔφερον τῇ νύμφῃ τὰ συνήθη δῶρα, ἐξ ὧν τὰ περιεργότερα ἦσαν τὰ ἀνακαλυπτήρια λεγόμενα, ἅτινα τῇ προσεφέροντο ὅτε τὸ πρῶτον ἀπεκαλύπτετο.

Οἱ Σπαρτιᾶται ἐκτὸς τῶν ἀναφερθέντων εἶχον καὶ ἄλλην συνήθειαν λίαν περίεργον. Ὁ γαμβρὸς πρὶν ἢ νυμφευθῇ κατὰ τὰ νενομισμένα, ἥρπαζε τὴν νύμφην ἐν γνώσει ὅλων τῶν συγγενῶν καὶ γονέων αὐτῆς, καὶ συνῴκει μετ' αὐτῆς λάθρα ἐπί τινα καιρὸν, ἔπειτα δὲ ἔφερεν αὐτὴν, πολλάκις δὲ καὶ τὴν μητέρα, εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.

Ἡ γυνὴ ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ὂν κατωτέρας τάξεως καὶ ἀνεπίδεκτον ἀνωτέρας μαθήσεως· δὲν ἐνόμιζον, οὐδ' ἐθεώρουν αὐτὴν ὡς γλυκείαν καὶ εὐάρεστον κοινωνὸν, ἀλλ' ἁπλῶς χρήσιμον διὰ τὰ ἥττονος λόγου ἄξια ἔργα τοῦ βίου. Τὰ τέκνα αὐτῶν κατέτασσον οἱ ἀρχαῖοι ἀνώτερον τῶν γυναικῶν αὐτῶν, διὸ καὶ ὁμιλοῦντες ἔλεγον « τέκνα καὶ γυναῖκας·» Περιώριζον αὐτὰς, ὡς καὶ τὴν σήμερον οἱ λαοὶ τῆς Ἀσίας, καὶ ἐφρουροῦντο ὑπὸ γυναικονόμων, ἡ δὲ δυσπιστία μεταξὺ τῶν ἀνδρογύνων ὑπῆρχε πολὺ ἀνεπτυγμένη. Αἱ γυναῖκες ἀπεκλείοντο παντὸς σχεδὸν πολιτικοῦ δικαιώματος. Μόνον δὲ ἐν Σπάρτῃ καὶ παρὰ ταῖς Δωρικαῖς ἀποικίαις ἐθεωροῦντο αἱ γυναῖκες ἐπιδεκτικαὶ ἀνωτέρας μαθήσεως καὶ προαγωγῆς, καὶ ταῖς ἐπένειμον καὶ τιμὰς ὀνομάζοντες αὐτὰς Δεσποίνας. Ἄλλως, καθ' ὅλου δ' εἰπεῖν, ἡ κατάσασις αὐτῶν ἦτο, ὡς καὶ σήμερον παρὰ ταῖς Ἀσιαναῖς, ἐλεεινὴ καὶ ἀξία οἴκτου.

Τ. Γ.

ΑΣΤΕΙΑ.

Ἡ λίαν εὐαίσθητος γυνή.

Γυνή τις ἡ ὁποία ἐκαυχᾶτο ὅτι εἶχε καρδίαν λίαν εὐαίσθητον, ἐμέμφετο ἡμέραν τινὰ τὸν κρεωπώλην αὐτῆς, διότι ἐξελέξατο ἐπάγγελμα τοσοῦτο μισητὸν, λέγουσα· «Πῶς δύνασαι νὰ θανατόνῃς μετὰ τοιαύτης ὠμότητος τὰ ταλαίπωρα ἀρνία; » « Τί λοιπὸν, Κυρία μου, τῇ ἀπεκρίθη ἐκπεπληγμένος ὁ κρεωπώλης, ἤθελες νὰ τὰ τρώγῃς ὁλοζώντανα; »

Ὁ μάγος.

Μοιρολόγος τις, ὁ ὁποῖος ἐθαυματούργει ἐν τῷ φανερῷ, συλληφθεὶς ἀπήχθη ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ τοῦ πταισματοδικείου. « Εἰμπορεῖς λοιπὸν νὰ προβλέπῃς τὸ μέλλον, εἶπεν αὐτῷ ὁ πρόεδρος, ἀνὴρ εὐφυέστατος, ἀλλ' ἀστειότερος ἢ ὅσον πρέπει τῷ δικαστῇ. — Μάλιστα, Κύριε πρόεδρε, ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ μάγος.— Δύνασαι λοιπὸν νὰ γνωρίσῃς τὴν ἀπόφασιν, ἣν μέλλομεν νὰ ἐκφέρωμεν; — Βεβαιότατα. — Εἰπέ μας λοιπὸν τί θὰ συμβῇ; — Τίποτε. — Εἶσαι βέβαιος ὅτι . . . Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μὲ ἀπολύσητε. —Θὰ σὲ ἀπολύσωμεν; — Ἀναμφιβόλως. — Διατί; — Διότι ἂν ἔπρεπε νὰ μὲ καταδικάσητε, δὲν ἠθελέτε εἰρωνευθῆ διὰ τὸ δυσύχημά μου.

Ὁ πρόεδρος ἐσράφη ἀμηχανῶν πρὸς τοὺς δικαστὰς καὶ εἶδεν αὐτοὺς, ὁ δὲ μάγος ἀπελύθη.

Ὁ πανοῦργος νεοσύλλεκτος.

Δύω χωρικοὶ ἔν τινι χωρίῳ ὤφειλον ν' ἀποσύρωσι κλῆρον ἐνώπιον τοῦ δημάρχου, ἵνα ἴδωσι τίς ἐξ αὐτῶν ἔμελλε νὰ κληρωθῇ διὰ τὴν ὑπὲρ πατρίδος ὑπηρεσίαν. Ἡ ἐρωμένη τοῦ δημάρχου ἐσύστησεν αὐτῷ τὸν νεώτερον, καὶ παρεκάλεσεν ἐπιμόνως νὰ κάμῃ ὥστε νὰ πέσῃ ὁ κλῆρος εἰς τὸν ἕτερον. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος, εἶπεν ὁ ἄρχων οὗτος, ἐκτὸς τοῦ δόλου. Διατάξας δὲ νὰ ἦναι μέλαιναι αἱ δύω ψῆφοι, ἃς ἔμελλον νὰ θέσωσιν ἐντὸς τῆς κάλπης, εἶπεν εἰς τοὺς δύω χωρικούς· « Ὅστις ἀνασύρῃ τὴν μαύρην ψῆφον θ' ἀναχωρήσῃ. Ἔπαρε πρῶτος, εἶπεν εἰς τὸν χωρικὸν εἰς ὃν ἤθελε νὰ πέσῃ ὁ κλῆρος, σὲ τὸ διατάττω. » Ἀλλ' ὁ χωρικὸς ὃν εἶχε προκαταδικάσει, καὶ ὅστις δὲν ἠδύνατο, ὡς φαίνεται, ν' ἀποφύγῃ τὸ δυσύχημά του, ἐφάνη πανουργότερος τοῦ δημάρχου. Ὑποπτευθεὶς περὶ τοῦ παιγνιδίου ὅπερ τῷ ἔπαιζον, ἀνέσυρε τὴν ψῆφον καὶ κατεβρόχθισεν αὐτὴν πάραυτα. « Τί κάμνεις, ἄθλιε, τῷ εἶπεν ὁ δήμαρχος. » Ἀφέντη, ἀπεκρίθη ὁ χωρικὸς, ἂν ἡ ψῆφος τὴν ὁποίαν κατέπια ἦναι μαύρη, ἐκείνη ποῦ εἶναι μέσα εἰς τὴν κάλπην πρέπει νὰ ἦναι ἄσπρη, ἃς τὴν ἴδωμεν, καὶ ἂν ἦναι ἄσπρη ἀναχωρῶ, ἂν ὅμως ἐκατάπια τὴν ἄσπρην, τότε πρέπει ν' ἀναχωρήσῃ ὁ σύντροφός μου, εἰμπορεῖς λοιπὸν πολὺ εὔκολα νὰ εὕρῃς τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δήμαρχος περιπλεχθεὶς ἕνεκα τούτου ἠναγκάσθη ν' ἀπολύσῃ αὐτὸν, καὶ ἵνα μὴ δυσαρεστήσῃ τὴν ἐρωμένην του, ἀπένειμε τὴν χάριν πρὸς ἀμφοτέρους.

Ἰδοὺ ἑτοιμότης πνεύματος θαυμασία, ἣν δὲν ἐλπίζομεν ποτὲ ἀπὸ χωρικούς.

ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ ΤΑΣΣΟΣ

Ο Ποιητής του Ερουσαλήμ Απελευθερωμένου